Bhagavan Ramana Maharshi

Cine sunt eu?
Self-enquiry

Există oare altă cale de a-ţi adora învăţătorul, în afară de a fi neclintit asemenea Lui?

Scripturile ne spun că a merge pe urmele unui înţelept, este tot atât de dificil, precum încercarea de a trasa o linie, însemnând direcţia pe care o capătă o pasăre în aer în timp ce zboară. Majoritatea oamenilor se vor mulţumi cu o călătorie înceată şi greoaie către ţintă. Dar unii se nasc adepţii unui zbor neîntrerupt către căminul comun tuturor fiinţelor – Supremul Sine. Majoritatea omenirii capătă curaj atunci când apare un asemenea sfânt. Un om obişnuit, ce nu-şi poate păstra pacea permanent, simte o înnobilare sufletească în prezenţa unui înţelept şi obţine o mostră de fericire, cu care făcând comparaţie, plăcerile acestei lumi devin egale cu zero. Nenumăraţii oameni ce au mers către Tiruvannamalai în timpul vieţii lui Sri Ramana Maharshi, au avut aceasta

experienţa. Ei au văzut în El un înţelept neatins de cupiditate, un sfânt de o puritate unică, un mărturisitor al eternului adevăr din Vedanta. Nu se întâmplă prea des ca un Geniu al Spiritului de însemnătatea lui Bhagavan Ramana Maharshi să viziteze acest pământ. Dar când un astfel de eveniment are loc, întreaga umanitate beneficiază şi o nouă era a speranţei se deschide înaintea ei.

Pentru a-L înţelege pe Sri Ramana Maharshi sunt improprii dogmatismul, fanatismul, tirania convertirii şi, în egală măsură, erudiţia. Ideală rămâne doar receptivitatea conştiinţei!

1. Cine sunt eu?

Nu sunt corpul fizic, care este alcătuit din cele şapte umori (dhatus).

Nu sunt cele cinci organe de simţ – aspectele mentale ale organelor fizice: urechi, piele, ochi, limba şi nas care îşi au fiecare obiectele lor specifice – esenţele subtile: sunet, atingere, culoare (formă), gust şi miros, respectiv; nu sunt cele cinci organe de acţiune – corespondentul subtil, lăuntric al organelor fizice: coardele vocale, mâini, picioare, sex şi anus, care îndeplinesc funcţiile specifice de vorbire, apucare, locomoţie, procreaţie-creare a plăcerii erotice şi excreţie.

Nu sunt cele cinci sufluri vitale: *prana, apana, şamana, udana, vyana,* care realizează funcţiile specifice de inspiraţie (asimilare), excreţie, digestie, vorbire şi circulaţie a sângelui şi a fluidelor vitale.

Nu sunt nici chiar mintea care gândeşte; şi de asemenea, nici necunoaşterea care este înzestrată numai cu impresiile reziduale ale obiectelor şi în care nu exista nici obiecte şi nici funcţii.

2. Dacă nu sunt nimic din toate acestea, atunci cine sunt eu?

După negarea şi transcenderea tuturor lucrurilor

menţionate mai înainte, că nefiind eu-însumi (*neţi, neţi*), numai acea Conştiinţă care rămâne singură, aceasta sunt eu.

3. Care este natura Conştiinţei Supreme?

Natura Conştiinţei Supreme este pura existenţă – pura conştiinţă – pura beatitudine (Sat – Chit – Ananda).

4. Când va fi obţinută Realizarea Sinelui-Esenţa?

Când lumea vizibila va fi transcensă, atunci va fi realizat Sinele-Esenţă, care este văzătorul, conştiinţa martor.

5. Nu poate avea loc revelarea Sinelui chiar dacă lumea vizibila nu este transcensă, fiind considerată în continuare drept reală?

Nu, nu se poate.

6. De ce?

Văzătorul şi obiectul văzut sunt precum frânghia şi şarpele, atunci când în întuneric confundăm înspăimântaţi frânghia cu un şarpe veninos. Întocmai cum cunoaşterea frânghiei, care este substratul real al experienţei, nu survine până când falsa cunoaştere a şarpelui iluzoriu nu dispare, tot astfel Realizarea Sinelui, care este substratul esenţial al fiinţei, nu se va produce până când nu este îndepărtată convingerea ca lumea vizibilă este reala.

7. Când va fi transcensă lumea (care reprezintă de fapt obiectul văzut)?

Atunci când mintea, care este cauza tuturor percepţiilor şi acţiunilor, devine liniştită şi imobila, lumea este transcensă.

8. Care este natura minţii?

Ceea ce este numit „minte” este o uimitoare putere ce rezidă în Sinele Suprem. Aceasta provoacă apariţia oricărui gând. Fără gânduri nu există minte. Astfel, gândul este natura minţii. Fără gânduri nu există nicio entitate independentă numită „lume”. În starea de somn profund

fără vise nu există gânduri şi nu există nici lumea exterioară pentru subiect. În starea de veghe şi în starea de vis există gânduri şi de asemenea există şi o lume exterioară. Exact aşa cum păianjenul îşi întinde pânza, scoţând-o din el însuşi şi şi-o retrage apoi în el însuşi, tot aşa şi mintea proiectează lumea în afara sa şi o resoarbe apoi din nou în ea însăşi. Când mintea iese din interiorul Sinelui, se naşte lumea exterioară. Prin urmare, când lumea exterioară ne apare ca fiind reală, Sinele Suprem nu mai este văzut. Iar când Sinele străluceşte în conştiinţa noastră, lumea exterioară dispare. Când cineva îşi pune cu perseverenţă întrebări despre natura minţii, mintea ca un reziduu, va sfârşi prin a părăsi Sinele.

Ceea ce noi numim Sine este de fapt *Atman*. Mintea există întotdeauna doar depinzând de ceva grosier; ea nu poate exista singură. Mintea formează şi este ceea ce numim corpul subtil sau (*jiva*).

9. În ce fel trebuie să ne punem întrebări pentru a înţelege natura minţii?

Ceea ce apare în acest corp ca fiind „eul” (ego-ul) este mintea. Dacă cineva se întreabă unde apare prima dată în corp ideea de „Eu” va descoperi că ea apare în Inimă. Acesta este locul de origine al minţii. Chiar şi dacă cineva gândeşte constant „Eu”, „Eu”, va fi condus către acel loc. Din toate gândurile care apar în minte, gândul „Eului” este primul. Numai după apariţia primului pronume personal, cel de-al doilea şi al treilea pronume personal pot să apară. Fără primul pronume personal nu pot exista al doilea şi al treilea.

10. Cum va putea deveni mintea liniştită?

Prin întrebarea „Cine sunt eu?”, gândul „Cine sunt eu?” va distruge toate celelalte gânduri şi precum băţul folosit pentru a aprinde un rug de foc, el însuşi în final va fi distrus. Atunci va înflori Realizarea de Sine.

11. Ce rost are păstrarea în permanenţă în minte a gândului „Cine sunt eu”?

Când alte gânduri apar, ele nu trebuie urmate ci trebuie să ne întrebăm „Cui îi apar aceste gânduri?”. Nu are importanţa câte gânduri apar. De fiecare dată când un gând apare trebuie să ne întrebăm cu seriozitate „Cui i-a apărut acest gând?”. Răspunsul care va veni va fi „Mie”. Apoi dacă se pune întrebarea „Cine sunt eu?”, mintea se va întoarce la sursa sa, iar gândul care a apărut se va linişti. Printr-o practica repetată realizata în aceasta maniera, mintea îşi va dezvolta capacitatea de a rămâne permanent cufundata în propria sa sursa. Când mintea, care este de natura subtila se exteriorizează prin intermediul creierului şi a organelor de simt, apar numele grosiere şi formele. Când ea rămâne în Inima, numele şi formele dispar. A nu lăsa mintea sa se exteriorizeze şi a o păstra interiorizata în Inima, este ceea ce se numeşte interiorizare (Antar-Mukha). A lăsa mintea să meargă în afara Inimii este cunoscut ca fiind exteriorizare (Bahir-Mukha). Astfel, când mintea sta în Inima, „eul” (ego-ul) care este sursa tuturor gândurilor va fi eliminat şi Sinele care exista de-a pururi va străluci. Orice ar face un asemenea om, el nu va fi impulsionat de ideea egotica de „Eu”. Dacă cineva acţionează în acest fel, toate îi vor apare ca fiind de natura lui Shiva.

12. Mai exista oare şi alte metode pentru a linişti mintea?

Alte metode decât acest fel de a ne întreba nu reprezintă metode adecvate. Dacă prin intermediul altor metode se va încerca un control al minţii, mintea ne va părea că este controlata, dar va continua să existe şi mai departe. Prin controlul respiraţiei, de asemenea, mintea va deveni liniştită. Dar ea va fi liniştită doar atât timp cât respiraţia rămâne controlata. Când respiraţia va fi reluata, mintea de asemenea va reîncepe să se mişte şi va hoinari, împinsa fiind de impresiile reziduale care se afla în ea.

Sursa este aceeaşi atât pentru minte cât şi pentru

respiraţie. Într-adevăr, gândul este natura reală a minţii. Gândul de „Eu” este primul gând din minte şi cu el apare ego-ul. Acolo de unde ego-ul îşi trage originea, respiraţia de asemenea îşi trage originea. Deci când mintea devine liniştită, respiraţia este controlata şi când respiraţia este controlata, mintea devine liniştită. Dar în starea de somn profund fără vise, deşi mintea devine liniştită, respiraţia nu se opreşte. Aceasta se întâmpla datorită voinţei lui Dumnezeu, pentru a putea fi păstrat corpul fizic şi pentru ca ceilalţi oameni să nu trăiască cu impresia ca fiinţă a murit. În starea de veghe şi în *samādhi*, atunci când mintea devine liniştită, respiraţia este controlata. Respiraţia este forma grosiera a minţii. Până în momentul morţii, mintea păstrează respiraţia în corp; când corpul moare, mintea îşi ia şi respiraţia odată cu plecarea ei. Deci exerciţiul de control al respiraţiei este doar un sprijin pentru a face mintea să devină liniştită; acest exerciţiu nu va distruge mintea. Întocmai precum practica controlului respiraţiei, meditaţia făcută pe formele lui Dumnezeu, repetarea de *mantre*, postul alimentar, etc. nu sunt decât ajutoare pentru a face mintea liniştită. Prin intermediul meditaţiei asupra formelor lui Dumnezeu şi prin repetarea de *mantre*, mintea devine focalizata. De obicei, mintea hoinăreşte în permanenta. După cum atunci când unui elefant îi este data o frânghie pe care să o apuce cu trompa el va începe să meargă după noi ţinându-se de frânghie şi de nimic altceva, tot astfel, când mintea este ocupata cu un nume sau cu o forma ea se va „apuca” doar de aceasta. Când mintea se diversifica sub forma nenumăratelor gânduri, fiecare gând devine lipsit de forţă; când însă gândurile se dizolva, mintea devine focalizata şi puternică. Pentru o asemenea minte, căutarea Sinelui prin intermediul întrebării „Cine sunt eu?” devine uşoară. Dintre toate regulile restrictive ce ajuta la liniştirea minţii, cea în legătură cu consumarea în exclusivitate a hranei *sattvice* în cantităţi moderate este cea mai importantă.

Respectând aceasta regula, calitatea *sattvica* a minţii va creşte şi acest lucru va fi foarte util în căutarea Sinelui prin intermediul întrebării „Cine sunt eu?”

13. Impresiile reziduale (gândurile) despre obiecte apar fără sfârşit, precum valurile unui ocean. Când vor fi eliminate toate aceste gânduri?

Pe măsură ce meditaţia asupra Sinelui ajunge la nivele din ce în ce mai înalte, gândurile vor fi treptat distruse.

14. Este posibil ca aceste impresii reziduale ale obiectelor, care provin chiar din alte existente, dintr-un timp fără început, să fie dizolvate astfel încât fiinţa să rămână cufundata în puritatea Sinelui?

Fără a-ţi mai pune problema dacă „Este posibil sau nu?” trebuie să te păstrezi cu perseverenta într-o stare de meditaţie asupra Sinelui. Chiar dacă cineva este un mare păcătos, el nu va trebui să se îngrijoreze plângându-se „Vai, sunt un păcătos, cum aş putea atinge eu eliberarea?”; el va trebui să renunţe complet la gândul „Sunt un păcătos” şi să se dăruiască cu fervoare în meditaţia asupra Sinelui. Cu siguranţă, astfel va reuşi să atingă Realizarea Ultima. Nu exista două minţi – una buna şi una rea. Impresiile reziduale sunt de două feluri – pozitive şi negative. Când mintea este sub influenta impresiilor pozitive este numita buna, iar când este sub influenta impresiilor negative este considerată rea.

Nu va trebui să-i permitem minţii să se îndrepte către obiectele lumeşti şi către lucrurile care îi preocupa pe oamenii ignoranţi. Oricât de rău ar fi omul de lângă tine, nu trebuie să îndrepţi ura asupra lui. Atracţia posesiva şi ura vor trebui să fie amândouă evitate. Tot ceea ce o fiinţă da celorlalţi, ea da Sinelui sau Suprem. Dacă acest adevăr este înţeles, cine va mai putea să nu dăruiască totul celorlalţi? Când Sinele se dezvăluie, totul se dezvăluie; când mintea devine liniştită totul devine liniştit. Pe măsură ce ne purtam cu mai multă umilinţa, vom putea genera din

ce în ce mai mult bine. Dacă mintea devine tăcută putem trăi fericiţi oriunde.

15. Cât timp va trebui practicata introspecţia, calea de evoluţie spirituală prin întrebarea „Cine sunt eu”?

Atât timp cât în minte se mai păstrează impresii ale obiectelor exterioare sau interioare, întrebarea „Cine sunt eu?” este necesara. Pe măsură ce gândurile răsar, ele vor fi distruse imediat, chiar în locul lor de origine, prin intermediul acestei întrebări. Dacă ne păstrăm în contemplarea Sinelui neîntrerupt până ce Sinele a fost recunoscut, doar atunci putem renunţa la această întrebare. Atâta timp cât mai exista duşmani în interiorul fortăreţei, ei vor continua să atace fortăreaţă, dar dacă ei sunt distruşi imediat ce apar, fortăreaţa va fi în totalitate sub stăpânirea noastră.

16. Care este natura Sinelui?

Ceea ce exista cu adevărat este doar Sinele. Lumea şi sufletul individual apar în acest Sine (precum sideful în scoica ce va naşte o perlă); lumea şi sufletul individual apar şi dispar în acelaşi timp. Sinele este acolo unde în mod absolut nu exista niciun gând despre „Eu”. Acesta (Sinele) este numit (Tăcere). Sinele însuşi este lumea, Sinele însuşi este „Eul”, Sinele însuşi este Dumnezeu; totul este Shiva, totul este Sine.

17. Nu este totul lucrarea lui Dumnezeu?

Fără dorinţa sau efort, soarele rasare; şi numai în prezenta acestuia, pietrele preţioase strălucesc, lotusul înfloreşte şi apa se evapora; oamenii îşi realizează diferitele lor activităţi şi apoi se odihnesc. Precum pilitura de fier se mişca şi se ordonează în prezenta magnetului, doar în virtutea prezentei lui Dumnezeu, sufletele guvernate de cele trei funcţii cosmice sau de încincita activitate divina îşi realizează acţiunile şi apoi se odihnesc, în concordanţă cu *karma* proprie. Dumnezeu nu impune;

nicio *karma* nu îl poate atinge. Este la fel cum acţiunile lumeşti nu afectează soarele sau precum activitatea celorlalte patru elemente (pământ, apa foc, aer) nu afectează eterul atotcuprinzător.

18. Dintre toţi cei ce se dăruiesc prin devoţiune lui Dumnezeu cine este cel mai de admirat?

Cel care este dăruit Sinelui care cu adevărat este Dumnezeu, este cel mai devotat lui Dumnezeu. A te dărui lui Dumnezeu înseamnă a rămâne mereu cufundat în Sine fără a lăsa să apară niciun alt gând în afară de gândul fata de Sine. Oricâte probleme i-am lăsa lui Dumnezeu, El le suporta pe toate. Din moment ce puterea Supremă a lui Dumnezeu face toate lucrurile să se mişte, de ce oare noi, fără a ne supune Lui, ne preocupam în mod constant de gânduri de genul „ce ar trebui făcut şi cum şi ce nu ar trebui să facem şi cum să nu facem?”. ştim ca un tren cara toate bagajele, aşa ca, după ce ne-am urcat în el, de ce ar mai fi necesar în continuare să ne cărăm pe cap cu efort micul nostru bagaj, în loc să îl punem jos în tren şi să ne simţim astfel uşuraţi?

19. Ce este nonatasamentul?

A distruge gândul în momentul în care acesta apare, fără ezitare, fără a mai lăsa vreun reziduu, chiar în locul în care gândul îşi are originea, aceasta înseamnă nonatasament. La fel cum un căutător de perle îşi agaţa la brâu o greutate şi se scufunda până pe fundul marii şi de acolo aduna perle, tot astfel fiecare dintre noi trebuie să fie înzestrat cu nobila calitate a nonatasamentului pentru a se cufunda astfel în interiorul sau de unde să obţină Perla Sinelui.

20. Este posibil pentru Guru să realizeze prin propria sa voinţă eliberarea unui discipol?

Guru nu va face decât să arate calea către eliberare; el nu va aduce prin el însuşi un suflet la starea de eliberare.

Într-adevăr, Dumnezeu şi *Guru* nu sunt diferiţi. La fel

cum prada căzută în ghearele tigrului nu are nicio scăpare, tot astfel cei care intra în sfera privirii pline de gratie a unui *Guru* vor fi eliberaţi cu ajutorul *Gurului* şi nu se vor mai rătăci; totuşi fiecare va trebui să-şi urmeze prin propriul sau efort calea revelata de Dumnezeu sau *Guru* şi să atingă eliberarea. Nimeni nu se poate autocunoaşte decât prin propriii săi ochi ai cunoaşterii şi nu cu ai altora. Cel care este *Rama* solicita oare ajutorul unei oglinzi pentru a şti ca el este *Rama*?

21. Este necesar pentru cel care caută eliberarea sa cerceteze natura categoriilor fundamentale ale manifestării?

La fel precum cel care vrea să arunce gunoiul nu are nevoie să îl analizeze şi să vadă cum este, tot astfel cel care vrea să cunoască Sinele nu are nevoie să ţină cont de numărul de *tatve* sau să le cerceteze caracteristicile; tot ceea ce trebuie să facă este să elimine împreună toate *tatvele* care îi ascund Sinele. Lumea trebuie să fie considerata iluzorie precum un vis.

22. Exista vreo diferenţă între starea de veghe şi starea de vis?

Stare de veghe durează mai mult timp, iar visul este mai scurt; în afară de aceasta diferenţă nu mai exista o alta. La fel cum starea de veghe pare a fi reala când suntem treji, tot astfel se întâmpla sa ni se pară într-un vis atunci când visam. În vis mintea ia un alt corp. Atât în starea de veghe cât şi în cea de somn gândurile, numele şi formele apar simultan.

23. Pentru cei ce cauta eliberarea este util să citească cărţi?

Toate textele sacre afirma ca pentru a atinge eliberarea trebuie ca mintea să devină liniştită; deci concluzia acestor învăţături este ca mintea va trebui făcută să devină liniştită; odată ce acest lucru a fost înţeles nu mai este nevoie să citim la nesfârşit. Pentru a linişti mintea

nu trebuie decât să căutăm în interiorul nostru ceea ce este Sinele; cum ar putea fi făcută aceasta căutare citind cărţi? Trebuie să ne cunoaştem propriul Sine cu propriul ochi al înţelepciunii. Sinele este în interiorul celor cinci învelişuri (corpul fizic, corpul eteric, corpul astral, corpul mental şi corpul cauzal), în timp ce cărţile sunt în afara lor. Deoarece Sinele trebuie căutat prin eliminarea celor cinci învelişuri (corpuri), este inutil să-l căutăm în cărţi. Vine un timp când fiecare trebuie să uite tot ceea ce a învăţat.

24. Ce este fericirea?

Fericirea este însăşi natura Sinelui; fericirea şi Sinele nu sunt diferite. Nu exista fericire în obiectele lumii. Datorită ignorantei noastre ne imaginam ca primim fericire de la obiectele exterioare. Când mintea se îndreaptă către exterior noi nu experimentam decât suferinţă. Într-adevăr, când dorinţele ei sunt împlinite, ea se reîntoarce în propriului ei loc şi se bucura de fericirea că este Sinele. Tot astfel, în stările de somn, *samādhi* şi leşin (pierderea cunoştinţei) şi când obiectul dorit este obţinut sau obiectul neplăcut este eliminat, mintea devine orientată către interior şi se bucura de pura fericire a Sinelui. Astfel, mintea se mişca fără odihna plecând de la Sine şi întorcându-se către aceasta în mod repetat. Sub copac, la umbra este plăcut, dar sub cerul liber căldură este insuportabila. O persoană care a călătorit prin arşiţa soarelui simte bucuria răcorii când ajunge la umbră. Cel care continua să meargă de la umbra la Soare şi apoi iar la umbra şi iar la Soare este un ignorant. Un înţelept sta în permanenta la umbră. În mod similar, mintea celui care cunoaşte adevărul ultim nu îl părăseşte pe *Brahman* (Divinitatea). Mintea unui om ignorant din contra se îndreaptă către lume, suferă şi apoi pentru o scurtă perioada se întoarce către *Brahman* pentru a experimenta fericirea. De fapt ceea ce este considerată a fi lumea, nu este decât gând. Când lumea dispare, adică atunci când nu exista gânduri, mintea trăieşte fericirea; când lumea apare

mintea se îndreaptă către suferinţa.

25. Ce este înţelegerea (viziunea, pătrunderea) înţelepciunii (Juana-Drsti)?

A rămâne liniştit este ceea ce este numit *Juana-Drsti*. A rămâne liniştit înseamnă a-ţi stabili ferm mintea în Sine. Telepatia, cunoaşterea întâmplărilor din trecut, prezent şi viitor şi clarviziunea nu constituie *Juana-Drsti*.

26. Care este relaţia dintre starea fără dorinţe şi înţelepciune?

Starea fără dorinţe este înţelepciune. Cele două nu sunt diferite, sunt unul şi acelaşi lucru. Starea fără dorinţe înseamnă a stăpâni mintea, împiedicând-o să se orienteze către obiecte. Înţelepciunea înseamnă apariţia a ceea ce nu este obiect. Cu alte cuvinte, a nu căuta nimic altceva decât Sinele înseamnă detaşare sau stare fără dorinţe; înţelepciunea înseamnă a nu părăsi Sinele.

27. Care este diferenţa dintre metoda autoanalizei (prin întrebarea „Cine sunt eu?") şi meditaţie?

Metoda autoanalizei (prin întrebarea „Cine sunt eu?") consta în a-ţi retrage mintea în Sine. Meditaţia consta în a trăi faptul ca Sinele este *Brahman*, pura existenta, pura conştiinţă, pura beatitudine.

28. Ce este eliberarea?

A realiza o căutare profunda asupra naturii Sinelui care este ascuns în ignoranta şi a-i înţelege adevărata sa natura înseamnă a atinge eliberarea.

tăcere şi singurătate

Discipolul: Este bine să faci legământul tăcerii? ***Maestrul:*** Tăcerea interioara înseamnă renunţarea la tine însuţi. Adică vieţuirea în afara egoului.

Discipolul: Singurătatea este o necesitate pentru un *sanyasin*?

Maestrul: Singurătatea se afla în inima omului. Poţi trăi în iureşul lumii şi, cu toate acestea, să-ţi păstrezi o

deplină serenitate a minţii, Aceasta înseamnă ca trăieşti în singurătate. Un altul trăieşte în pădure, dar nu este în stare să-şi ţină în frau mintea; nu se poate spune despre el ca trăieşte în singurătate.

Singurătatea este o atitudine mentala. Fiinţa legată de lucrurile acestei lumi nu poate s-o obţină, indiferent unde s-ar afla; dar acela care este detaşat de lume, trăieşte în singurătate, oriunde s-ar afla.

Discipolul: Ce este *mauna*?

Maestrul: *Mauna* este starea care transcende vorbirea şi gândirea. Este meditaţia în care nu exista activitate mentală. Ea consta în supunerea minţii. Meditaţia profunda este o vorbire fără de sfârşit. Tăcerea vorbeşte neîncetat, este un etern torent de „limbaj”. Acesta se opreşte atunci când începem să vorbim, căci vorbele pun stavila acestui „limbaj” mut. Discursuri şi conferinţe pot să-i captiveze pe oameni ore întregi, fără să le fie de vreun folos. Tăcerea însă este permanenta şi face ca întreaga umanitate să evolueze. Tăcerea este însăşi elocventa. Îndrumările verbale nu sunt niciodată atât de elocvente ca tăcerea. Ea însăşi este o continua elocventa. Este cel mai bun limbaj. Exista o stare în care cuvintele încetează, făcându-i loc tăcerii.

Discipolul: Dar atunci, cum ne-am mai putea exprima gândurile pentru a comunica între noi?

Maestrul: Aceasta nu este o necesitate decât atunci când exista simţul dualităţii.

Discipolul: De ce nu merge *Bhagava*n să propovăduiască adevărul tuturor oamenilor de pe Pământ?

Maestrul: De unde ştii că n-o fac? A propovădui înseamnă a transmite Cunoaşterea; aceasta nu se poate face cu adevărat decât în tăcere. Ce-ai zice despre un om care asculta o predica timp de o oră şi pleacă fără să fi ajuns să-şi schimbe viaţa? Comparaţi-l cu acela care se aşeză la picioarele unei Sfinte Prezente şi duce cu sine, întorcându-se acasă, un mod de a gândi cu totul nou. Ce

este mai bine: să predici cu glas tare dar fără efect, sau să rămâi tăcut, revărsând razele forţei lăuntrice în jurul tău?

Gândeşte-te şi la originea vorbirii. La început este cunoaşterea abstracta, din care purcede ego-ul. La rândul său, acesta zămisleşte gândirea, iar gândirea da naştere cuvintelor. Prin urmare, cuvântul este strănepotul Izvorului originar. şi dacă el este atât de eficient, gândeşte-te de câte ori trebuie să fie mai puternica propovăduirea prin tăcere! Dar oamenii nu înţeleg acest adevăr simplu şi limpede, adevărul experienţei lor de zi cu zi, veşnic, mereu prezent. Acest adevăr este cel al Sinelui.

Exista oare cineva care să nu aibă cunoştinţă de Sine? Dar oamenilor nu le place să audă vorbindu-se despre acest adevăr. Ei au nevoie de lumea de dincolo, de cer, de infern şi de reîncarnare. Pentru ca iubesc mai mult misterul decât Adevărul, religia le da ceea ce îşi doresc, în speranţa de a-i aduce în cele din urmă în Sine; atunci de ce să nu nestatornicim în El, chiar de acum, aici, în clipa aceasta? Pentru a fi martor altor lumi, sau pentru a face speculaţii pe seama lor, Sinele este absolut necesar; Acestea nu sunt diferite de El. Chiar şi atunci când cel ignorant crede ca vede obiectele, el nu vede altceva decât Sinele.

disciplina mentala – pagina 1

Discipolul: Cum pot să-mi disciplinez mintea?

Maestrul: Nicio minte nu trebuie disciplinata dacă realizezi Sinele. Sinele străluceşte atunci când mentalul dispare. Indiferent dacă mintea unui realizat este activa sau nu, doar Sinele exista (cu adevărat) pentru el, căci mintea, corpul şi lumea nu sunt despărţite de Sine. Ar putea oare toate acestea să fie altceva decât Sinele? Atunci când eşti conştient de aceasta, când ai înţeles acest adevăr, pentru ce ţi-ai mai face griji din pricina acestor umbre zadarnice? Cum ar mai putea ele să afecteze Sinele?

Discipolul: Dar dacă mentalul nu este decât o umbră, cum vom putea cunoaşte Sinele?

Maestrul: Sinele este însăşi Inima ce străluceşte prin propria ei lumina. Iluminare vine din Inima şi se îndreaptă spre creier, sediul mentalului. Noi privim lumea cu mintea, deci prin lumina reflectata a Sinelui. Lumea este perceputa printr-un act al minţii. Atunci când mintea este iluminata, ea este conştientă de lume; dar atunci când mintea este în întuneric, nu este conştientă de nimic. Dacă îţi îndrepţi mintea spre interior, către izvorul iluminării, cunoaşterea obiectiva încetează şi în Inima va străluci numai Sinele.

Luna străluceşte pentru ca reflecta lumina soarelui. Atunci când soarele asfinţeşte, luna ne ajuta să distingem obiectele, datorită luminii pe care o reflecta. Dar atunci când soarele rasare din nou, nimeni nu mai are nevoie de luna, al cărei disc se vede totuşi pe cer.

Mintea şi Inima nu se pot compara. Mintea ne este de folos datorită luminii pe care o reflecta. O folosim pentru a vedea obiectele. Când o întoarcem spre interior, ea se cufunda în Izvorul iluminării, care străluceşte prin el însuşi. Atunci mintea este ca luna în timpul zilei. Când este întuneric, ai nevoie de o lampă ca să faci lumina. Dar atunci când soarele a răsărit, orice lampa devine inutila, căci obiectele sunt vizibile. Pentru a vedea soarele nu ai nevoie de nicio lampa, ajunge numai să-ţi îndrepţi privirea spre astrul luminos al zilei.

Tot astfel, pentru a vedea obiectele, ai nevoie de lumina pe care o reflecta mintea. Pentru a vedea însă Inima, este de ajuns ca toată atenţia sa se îndrepte către ea. Atunci mintea nu mai contează, şi Inima va străluci în toată splendoarea, prin propria ei lumina.

Discipolul: După ce am părăsit *ashramul*, în octombrie, m-am simţit învăluit, timp de vreo zece zile, de aceasta pace care domneşte în jurul Dumneavoastră. În fiecare clipă, chiar şi în timpul celei mai intense activităţi

cotidiene, simţeam în adâncul meu aceasta pace în sânul unităţii; era ceva asemănător cu dedublarea conştiinţei, care apare atunci când moţai în timpul unei conferinţe plicticoase. Apoi totul dispărea şi mă întorceam la obişnuitele fleacuri stupide. Munca nu ne lasă suficient timp pentru meditaţie. Ajunge oare să mă gândesc neîncetat ca „Eu sunt” în timp ce muncesc?

Maestrul: (după un scurt moment de tăcere): Dacă îţi întăreşti spiritul, aceasta pace va continua fără încetare. Durata ei este proporţională cu forţa mentala dobândită printr-o practica asidua. O minte astfel „îmbăiata” ajunge repede în stare să urmeze cursul râului. În acest caz, indiferent dacă te afli sau nu în activitate, răul nu va fi nici deviat, nici întrerupt. Nu munca este adevăratul obstacol, ci ideea ca tu eşti cel care o face.

Discipolul: Trebuie să facem meditaţii special ca să ne întărim mintea?

Maestrul: Nu, dacă păstraţi mereu în minte ideea că nu este vorba de munca voastră personală. La început trebuie să faceţi eforturi ca să fiţi conştienţi de aceasta tot timpul, dar mai târziu devine un lucru firesc şi continuu. Atunci munca se va face de la sine şi pacea lăuntrică îşi va păstra întreaga puritate.

Meditaţia este adevărata voastră natura.

Acum o numiţi meditaţie pentru că sunteţi distraţi de alte gânduri. Dar atunci când acestea sunt eliminate, rămâneţi singuri – adică în starea de meditaţie, eliberaţi de orice gând. Iar ceea ce încercaţi să dobândiţi prin eliminarea gândurilor este adevărata voastră natura. Aceasta înlăturare a gândurilor parazite, voi o numiţi meditaţie. Dar atunci când practica ajunge să se aşeze pe baze solide, adevărata natura se manifesta în toată splendoarea, şi descoperim ca aceasta este adevărata meditaţie.

Discipolul: Cu cât încercam mai mult să meditam, cu atât mai puternice devin gândurile parazite!

Maestrul: Da, tot felul de gânduri apar în timpul meditaţiei. Este un lucru firesc, pentru ca tot ce este ascuns în voi iese atunci la lumină. Dacă toate acestea n-ar fi aduse la suprafaţă, cum am mai putea să le distrugem? Gândurile apar oarecum spontan, pentru ca, în cele din urmă, să dispară, întărind astfel mentalul.

Discipolul: Exista momente în care persoanele şi lucrurile capătă o forma vaga, transparenta, ca într-un vis. Nu ne mai dam seama că ele vin din afară; suntem conştienţi în mod pasiv de existenta lor, fără să le mai raportam la noi înşine. Atunci spiritul se scalda într-o pace profundă. Oare în astfel de momente suntem pregătiţi să ne cufundam în Sine? Sau o astfel de stare e nesănătoasă, provenind dintr-un fel de auto hipnoza? E bine să o întreţinem datorită păcii temporare pe care o aduce?

Maestrul: Exista în noi o stare de conştiinţă asociata unei linişti lăuntrice; este exact starea în care trebuie să ajungem. Dar faptul de a pune întrebări cu privire la aceasta fără a fi înţeles că e vorba despre Sine, arata ca starea experimentata nu e stabila, ci întâmplătoare.

Verbul „a se cufunda" se potriveşte atunci când este vorba despre tendinţe extrovertite. Mentalul trebuie dirijat şi introvertit, în aşa fel încât să se cufunde la o adâncime mai mare decât cea a aparentelor exterioare. Dar atunci când pacea domneşte ca o regină, fără să umbrească totuşi conştiinţa, mai e oare nevoie să ne cufundam? Atât timp cât nu înţelegem că e vorba despre Sine, efortul pentru a ajunge în această stare se poate într-adevăr numi o „Scufundare". În acest sens putem folosi verbul „a se cufunda" în loc de „a realiza". În aceasta lumina întrebarea pe care aţi pus-o nu-şi mai are rostul.

Discipolul: Mintea mea continua să aibă o preferinţă pentru copii, poate din cauză că forma unui copil este adeseori folosită pentru a personifica Idealul. Cum să fac să depăşesc aceasta preferinţă?

Maestrul: Fixează-te asupra Sinelui. De ce să te mai gândeşti la copii şi la reacţiile tale fata de ei?

Discipolul: Mi se pare că a treia mea vizita la *Tiruvannamalai* mi-a intensificat simţul egoismului şi m-a făcut să meditez mai greu. E întâmplător sau ar fi mai bine să evit astfel de locuri pe viitor?

Maestrul: E imaginar. Acest loc, sau indiferent care altul, se afla în tine însuţi. Trebuie să pui capăt unor astfel de scorneli; căci locurile, să-ţi fie clar, n-au nimic de-a face cu activităţile spirituale. Asta e valabil şi pentru mediul tău înconjurător. Tu nu te afli în el ca urmare a unei alegeri personale. El apare în mod natural şi îţi este impus într-o oarecare măsură. Trebuie să te ridici deasupra, fără să te laşi prins în capcana lui. (Un băiat de opt ani şi jumătate vine şi se aşază în camera unde se întâlneau discipolii pe la ora cinci seara, pe când *Bhagavan* era plecat pe Munte. Cât timp a lipsit el, băieţelul a vorbit despre *Yoga* şi despre *Vedanta* într-o tamila pura, simplu şi literar, cu numeroase citate din învăţăturile Sfinţilor şi din Scripturile Sacre. Atunci când *Sri Bhagavan,* care lipsise vreo trei sferturi de oră, s-a întors, o linişte deplina domnea în încăpere. Copilul a rămas douăzeci de minute în prezenta lui *Sri Bhagavan* fără a scoate o vorbă, dar şi fără a-şi mai lua privirea de la el. Apoi au început să-i curgă lacrimi din ochi. Le-a şters cu mana şi a plecat la puţin timp după aceea, spunând că mai are încă de aşteptat Realizarea Sinelui).

Discipolul: Acest copil este extraordinar! Cum se explica aceasta?

Maestrul: Caracteristicile ultimei sale vieţi sunt foarte marcante la el. Dar oricât de puternica ar fi amprenta lor, ele nu se pot manifesta decât când mintea este calma şi împăcată. Toată lumea ştie că atunci când te străduieşti să-ţi trezeşti memoria, te confrunţi deseori cu un eşec, în timp ce alte ori eşti pur şi simplu străfulgerat de amintiri dacă mintea rămâne liniştită.

Discipolul: Cum putem face ca mintea rebela să devină calma şi liniştită?

Maestrul: întoarceţi-vă la izvorul ei ca s-o faceţi să dispară, sau practicaţi o renunţare totala ca s-o înfrângeţi total. Acest sacrificiu este echivalentul Cunoaşterii Sinelui. Ambele cai implica în mod necesar propria voastră disciplinare. Ego-ul nu se supune decât atunci când recunoaşte prezenta Puterii Supreme.

Discipolul: Cum aş putea să scap din *Samsara*, ce pare a fi adevărata cauza a agitaţiei noastre mentale? Renunţarea nu este oare un mijloc eficient pentru a obţine liniştea spiritului?

Maestrul: *Samsara* nu exista decât în mintea voastră. Aţi auzit vreodată ca lumea să strige: „Iată-mă, sunt eu, lumea!”? Dac-ar fi aşa i-am simţi neîncetat prezenta, chiar şi în timpul somnului. Dar cum ea nu exista de fapt în timp ce dormim, înseamnă că nu e permanenta. Iar ceea ce nu e statornic n-ar putea avea niciun fel de substanţă. Întrucât lumea n-are niciun fel de realitate în afara Sinelui, acestuia îi e uşor să o supună. Doar Sinele e permanent. Renunţarea consta în a nu confunda Sinele cu non-Sinele. Îndată ce ignoranta care face ca acestea să pară identice este distrusă, non-Eul încetează de a mai exista. Abia atunci apare adevărata renunţare.

Discipolul: Putem munci în lume în mod detaşat chiar şi în absenta unei astfel de renunţări?

Maestrul: Numai un *Atma-Jnani* poate fi un bun *Karma-Yoghin*.

Discipolul: *Bhagavan* condamna filosofia *Dvaita*?

Maestrul: *Dvaita* presupune confuzia între Sine şi non-Sine. *Advaita* înseamnă non-identificarea acestora.

bhakti şi mana

Bhakti = Adorare sau devoţiune, o dăruire ardentă către un ideal spiritual.

Juana = „Cunoaşterea” veritabilă – a experimenta în

mod continuu că „Eu sunt Brahman”, „totul este Sinele”.

Discipolul: *Sri Bhagavata* ne-a învăţat o metodă pentru a-l găsi pe *Krishna* în adâncul Inimii noastre: aceea de a ne închina în faţa a tot ceea ce exista şi a privi totul ca fiind însuşi Dumnezeu. Poate fi acesta drumul care să ducă la Realizarea Sinelui? Nu este mult mai uşor să-l adoram pe *Bhagavan* în tot ceea ce mintea noastră descoperă în interiorul şi în afara noastră, decât să investigam supra mentalul prin întrebarea „Cine sunt eu?”

Maestrul: Vă gândiţi la Dumnezeu atunci când îl vedeţi în tot ceea ce există? Cu siguranţă că vă gândiţi la El dacă îl vedeţi pretutindeni în jurul vostru. Păstrându-L pe Dumnezeu în inima voastră ajungeţi la *dhyāna*; *dhyāna* este etapa care precede Realizarea ultimă. Nu există decât o singură Realizare: aceea a Sinelui, în Sine. Ea nu poate să fie exterioară Sinelui, iar *dhyāna* precede această Realizare. Este absolut lipsit de importanţă dacă practicaţi *dhyāna* (meditaţia) asupra lui Dumnezeu sau asupra Sinelui, deoarece scopul ultim este acelaşi. În niciun fel nu puteţi scăpa de Sine. Dacă vreţi să-L vedeţi pe Dumnezeu în tot, nu îl veţi vedea, de asemenea, şi în voi înşivă? Dacă totul este Dumnezeu, nu sunteţi şi voi incluşi în El? Voi înşivă sunteţi Dumnezeu. Este atât de surprinzător faptul că totul este Dumnezeu? Această metodă este indicată în *Sri Bhagavata* şi în alte cărţi. Totodată însă, chiar şi aceasta disciplina spirituală presupune existenţa unui martor sau gânditor. Cine este acesta?

Discipolul: Cum poate fi văzut Dumnezeu imediat în toate lucrurile?

Maestrul: A-L vedea pe Dumnezeu înseamnă a fi Dumnezeu. Nu există un „tot” care să fie în afara lui Dumnezeu, în care El ar putea să fie imanent. Numai El există.

Discipolul: Este necesar să citim Bhagavad Gītā din când în când?

Maestrul: Mereu.

Discipolul: Care este relaţia dintre *Bhakti* şi *Juana*?

Maestrul: Starea eternă, constantă şi naturală, care constă în a rămâne în Sine, se numeşte *Juana*. Dar pentru a rămâne în Sine trebuie să iubeşti Sinele. Dumnezeu fiind Sinele, iubirea Sinelui echivalează cu iubirea de Dumnezeu. Numai această iubire este *Bhakti*. *Juana şi Bhakti* sunt deci unul şi acelaşi lucru.

Discipolul: Atunci când recit *Nama-Japa* (repetarea unui nume divin) timp de o oră sau mai mult, intru într-o stare comparabilă cu cea a somnului. Apoi mă trezesc şi constat că Japa s-a întrerupt, şi reîncep să o repet.

Maestrul: „Comparabila cu somnul". Expresia este corecta. Aceasta este starea naturala. Deoarece deocamdată va identificaţi cu ego-ul, consideraţi ca aceasta stare naturala care survine în timpul tehnicii de *Japa* este ceva care vă întrerupe lucrul cu *mantra*. Trebuie deci să repetaţi această experienţă până când veţi ajunge să înţelegeţi că prin această trăire vă cufundaţi de fapt în starea voastră naturală. Veţi descoperi atunci că *Japa* nu este indispensabilă, dar ea va putea continua totodată, într-un mod automat. Nelămuririle actuale provin dintr-o identificare greşită: vă identificaţi cu mentalul care repetă *Japa*. *Japa* semnifică a te raporta la un singur gând, eliminând toate celelalte gânduri. Acesta este scopul său şi raţiunea sa de a exista. Ea (*Japa*) conduce la *dhyāna*, iar aceasta sfârşeşte prin Realizarea Sinelui în *Juana*.

Discipolul: Cum trebuie să practicăm *Nama-Japa*?

Maestrul: Nu trebuie niciodată să repetăm numele lui Dumnezeu mecanic şi într-un mod superficial, fără a avea în adâncul inimii iubirea de Dumnezeu. Repetând numele Său, trebuie să îl invocăm cu fervoare şi să ne abandonăm fără rezerve. Numai după acest sacrificiu Numele lui Dumnezeu rămâne constant în om.

Discipolul: De ce folos este atunci să ne dăruim unei căutări spirituale (*Vichara*) (Investigaţia lucrurilor profunde printr-o metodă raţională)?

Maestrul: Abandonul nostru în Dumnezeu nu are un efect total decât atunci când este realizat într-o deplină cunoaştere a cauzei. Dar o asemenea înţelegere nu apare decât după o căutare spirituală şi după reflecţie. Ea se termină invariabil printr-o renunţare totală. Nu există nicio diferenţă între *Juana* şi sacrificiul absolut de sine pentru Dumnezeu: în gânduri, în cuvinte şi în acţiuni. Pentru a fi complet, acest abandon trebuie să fie necondiţionat, deoarece cel ce îl iubeşte pe Dumnezeu nu cere nicio favoare şi nu negociază cu El. Un asemenea abandon cuprinde totul. Este în acelaşi timp *Juana*, *Vairagia* (detaşarea completă, abandonarea tuturor dorinţelor), devoţiune şi iubire.

pacea şi fericirea

Discipolul: Cum pot să obţin pacea? Am impresia că nu o pot obţine prin Vichara (investigarea adevărurilor profunde printr-o metodă raţională).

Maestrul: Pacea este starea ta naturala. Mentalul este cel care creează obstacolele. Vichara ta a fost în întregime o creaţie a mentalului. Cauta natura spiritului, şi vei vedea ca mentalul va dispărea. Căci nu exista nimic din toate acestea, decât un mental fără gânduri. Deoarece gândurile apar totuşi fără încetare, tu le atribui o origine pe care o numeşti spirit sau mental. Dar atunci când cauţi natura acestuia din urmă, sfârşeşti prin a descoperi că el nu exista. Când mentalul dispare astfel, te cufunzi în pacea eterna.

Discipolul: Prin poezie, muzica, Japa Bhajana, peisajele minunate pe care le vedem, lectura unor poezii religioase, etc., se întâmplă să conştientizăm un veritabil sens al Unităţii. Acest sentiment de pace profunda şi preafericita (în care eul personal nu ocupa niciun loc) este totuna cu acea cufundare în Inima despre care vorbeşte Bhagavan? Practica spirituala îndreptată către asemenea stări va pute conduce la un Samādhi (stare de fuziune cu

Divinul) mai profund şi până la urmă la deplina şi totala viziune a Realului?

Maestrul: Fericirea exista atunci când mentalul se afla în prezenta unor lucruri plăcute. Aceasta este fericirea inerenta a Sinelui; nicio alta fericire nu exista. Fericirea nu este nici străină, nici îndepărtată. În aceste ocazii pe care le găseşti plăcute, de fapt te cufunzi în Sine. Aceasta cufundare prilejuieşte o fericire necondiţionată care exista prin ea însăşi. Dar diferitele asociaţii de idei te fac să atribui aceasta fericire altor lucruri sau altor evenimente, pe când, de fapt, fericirea se afla în tine. Într-o asemenea situaţie te cufunzi în Sine, cu toate că o faci în mod inconştient. Dacă ajungi să o faci în mod conştient, cu convingerea venind din experienţa că eşti identic cu Realitatea, atunci o numeşti Realizare. Vreau ca tu să te cufunzi în mod conştient în Sine, adică în Inimă.

mani şi lumea – pagina 1

Discipolul*:* *Juani* (cel eliberat) percepe lumea?

Maestrul*:* De la cine vine o asemenea întrebare? De la un *Juani* sau de la un *Ajnani* (om ignorant)?

Discipolul*:* Admit ca de la un *Ajnani*.

Maestrul*:* Încearcă lumea să afle dacă într-adevăr exista? Îndoiala se ridica în tine însuţi. Afla mai întâi cine este cel ce se îndoieşte şi vei fi liber apoi să apreciezi dacă lumea este reala sau nu.

Discipolul*:* *Ajnani* vede şi cunoaşte lumea şi obiectele ei, care îi afectează simţurile: auzul, gustul, etc. *Juani* experimentează în acelaşi fel lumea?

Maestrul*:* Vorbeşti despre a vedea şi despre a cunoaşte lumea. Ori, tu te ignori pe tine însuţi (deşi tu eşti subiectul care cunoaşte şi care este indispensabil cunoaşterii obiectului). Cum vei putea înţelege natura adevărată a lumii care constituie obiectul de cunoscut? Fără îndoiala ca obiectele afectează corpul şi organele de simt; dar oare corpul tău este cel care pune întrebarea?

Declara oare corpul tău: „Simt acest obiect, el este real?”, sau vine oare lumea să-ţi spună: „Eu, lumea, sunt reala?”

Discipolul: Încerc doar să înţeleg punctul de vedere al unui *Juani* despre lume. Lumea mai poate fi perceputa după ce s-a obţinut Realizarea Sinelui?

Maestrul: De ce să te frământi în legătură cu lumea şi cu ceea ce survine după Realizarea Sinelui? Realizează mai întâi Sinele. A percepe sau a nu percepe lumea – acestea nu au nicio importanta. În timpul somnului tu nu percepi universul material şi vice-versa, pierzi ceva în acest moment pentru ca percepi obiectele exterioare? Este un fapt cu totul lipsit de importanta, atât pentru *Juani* cât şi pentru *Ajnani* dacă ei percep sau nu lumea. Amândoi o văd, dar punctul lor de vedere diferă.

Discipolul: Dacă *Juani* şi *Ajnani* percep lumea în aceeaşi manieră, prin ce diferă ei?

Maestrul: Văzând lumea, *Juani* vede Sinele care formează substratul acestei lumi. *Ajnani*, fie ca vede, fie că nu vede lumea, îşi ignora fiinţa lui adevărată, Sinele.

Ia exemplul imaginilor care se mişca şi care se văd pe ecran în timpul unui film la cinema. Ce exista în faţa ta înainte de a începe filmul? Numai ecranul. Pe pânza vezi derulându-se în întregime filmul; în aparenta, scenele acestea sunt reale. Dar încearcă să te duci şi să le prinzi! Ce-ţi rămâne între degete? Numai ecranul, pe care personajele păreau atât de reala. După prezentarea filmului, când imaginile dispar, ce mai rămâne? Din nou, doar ecranul.

La fel este şi cu Sinele. El singur exista; imaginile se duc şi vin. Dacă eşti mereu concentrat asupra Sinelui, nu eşti înşelat de aparenta spectacolului şi pentru tine nu are importanţa dacă el apare sau dispare. Ignorând Sinele, *Ajnani* gândeşte ca lumea este reala, tot aşa cum, ignorând ecranul, el vede numai scenele filmului, ca şi cum ele ar exista în afara pânzei. Când vei conştientiza faptul ca fără martor nimic nu poate fi perceput, tot aşa cum nu pot

exista imaginile fără ecran, atunci nu vei mai comite erori. *Juani* şi-a dat seama o dată pentru totdeauna ca ecranul, cu imaginile care se văd pe el, nu este nimic altceva decât Sinele. Când nu exista spectacol, Sinele se manifesta fără imagini, El rămâne ne manifestat. *Juani* rămâne indiferent la formele sub care poate să se prezinte Sinele: El este mereu Sinele. Dar *Ajnani* îl vede pe *Juani* în plina acţiune şi nu-i poate înţelege natura.

Discipolul: Exact acest lucru m-a făcut să pun prima mea întrebare: cel ce a realizat Sinele percepe lumea ca şi noi? Dacă aşa stau lucrurile, mi-ar plăcea să ştiu ce părere aveţi Dumneavoastră despre dispariţia misterioasa a acelei fotografii, ieri?

Maestrul: (surâzând): Faci aluzie la fotografia templului din *Madura*. (Cu câteva minute mai înainte trecea din mâna în mâna printre vizitatorii care o priveau, fiecare când îi venea rândul. Probabil ca din neatenţia cuiva, fotografia alunecase între paginile vreunei cărţi pe care ei tocmai o consultau în acel moment).

Discipolul: Da, tocmai la acest incident mă gândesc. Care este punctul Dumneavoastră de vedere? Fotografia a fost căutată peste tot şi în final nu a mai fost regăsită. Cum explicaţi dumneavoastră aceasta misterioasa dispariţie, chiar în momentul când toată lumea voia să o vadă?

Maestrul: Imaginează-ţi ca în vis m-ai luat cu tine în patria ta îndepărtată, Polonia. Te trezeşti şi îmi spui: „Am visat una şi alta. Ai avut acelaşi vis cu mine, şi ţi-ai dat seama că eu te luam cu mine în Polonia?" Aceasta cercetare nu are pentru tine nici cea mai mică importanta.

Discipolul: Dar în ceea ce priveşte fotografia pierduta, incidentul s-a desfăşurat sub ochii dumneavoastră.

Maestrul: Fotografia care a fost văzută, apoi pierduta, cât şi întrebarea ta despre ea, toate acestea nu reprezintă, de fapt, decât o simplă operaţiune a mentalului

tău.

Purana ne povesteşte o întâmplare care ilustrează acest punct de vedere. Când *Sita* pleca din mănăstire, în pădure, *Rama* începu să o caute, strigând-o pe nume cât putea de tare: „Oh *Sita, Sita*!” *Parvati şi Parameswara* văzură din înaltul cerului ce se petrecea în pădure. *Parvati* îşi exprima surpriza către *Shiva*, spunându-i: „L-ai lăudat pe *Rama* şi l-ai considerat ca fiind perfect. Totuşi vezi cum se poartă, cum se tânguie pentru pierderea *Sitei*!”

„Dacă ai îndoieli în privinţa perfecţiunii lui *Rama*”, răspunse *Shiva*, „pune-l tu însăţi la încercare. Prin virtutea *Yoga – Mayei* tale ia-ţi înfăţişarea *Sitei* şi apari dinaintea lui”. *Parvati* se supuse şi apăru înaintea lui *Rama* sub trăsăturile exacte ale *Sitei*; dar, spre marea sa surprindere, *Rama* nu-i lua în seamă prezenta şi continua să strige: „Oh, *Sita, Sita*!”, ca şi când ar fi fost orb.

Discipolul: Nu înţeleg morala acestei întâmplări.

Maestrul: Dacă *Rama* ar fi căutat într-adevăr prezenta corporală a *Sitei*, ar fi recunoscut-o pe *Sita* pe care o pierdu-se, în persoana care se afla dinaintea lui. Dar nu, pentru el *Sita* dispărută era la fel de ireala ca şi cea care tocmai apăruse în faţa chilot lui. *Rama* nu era cu adevărat orb; dar pentru el, un *Juani*, plecarea *Sitei* în sihăstrie, dispariţia sa, căutările pe care le făcuse, ca şi apariţia lui *Parvati* sub trăsăturile *Sitei*, totul era la fel de ireal. Înţelegi, acum, incidentul cu fotografia dispărută?

Discipolul: N-aş putea spune că-mi este foarte clar. Lumea pe care o vedem, o simţim şi o percepem în atâtea moduri este, deci, o iluzie, un vis?

Maestrul: Dacă tu cauţi adevărul, nu ai decât o alternativă, şi aceasta este acceptarea irealităţii lumii.

Discipolul: De ce?

Maestrul: Dintr-un motiv simplu: dacă tu nu abandonezi ideea ca lumea este reala, spiritul tău este continuu ataşat de aceasta lume. Dacă iei aparenta drept

realitate, nu vei cunoaşte niciodată Realitatea, deşi numai Realitatea singura exista. Acest lucru este ilustrat prin analogia cu şarpele şi frânghia. Dacă tu vezi şarpele, nu poţi vedea frânghia, cu toate că ea exista. şarpele inexistent devine real în ochii tăi, în timp ce frânghia reala pare a fi, în întregime, inexistenta.

Discipolul: E uşor să accepţi la modul intelectual ipoteza ca lumea nu este reala, dar este greu să ai convingerea ca ea este, realmente, ireala.

Maestrul: Pentru tine, universul visului tău este perfect real atunci când visezi. Atât timp cât durează iluzia, tot ceea ce vezi, simţi, etc. În această lume a visului îţi pare real.

Discipolul: Atunci înseamnă ca lumea nu este nimic altceva decât un vis?

Maestrul: Pui tu oare la îndoială realitatea percepţiilor tale atunci când visezi? Tu poţi visa că faci lucruri cu totul imposibile, de exemplu ca tocmai discuţi, vesel, cu o persoană, în realitate, defuncta. Pentru câteva clipe ai putea avea o îndoială în vis şi atunci îţi spui: dar credeam, totuşi, ca el este mort. Apoi mentalul tău pare că se împacă cu această idee. Prietenul tău decedat sfârşeşte prin a fi perfect viu pentru tine, în vis. Cu alte cuvinte, visul, atunci când este trăit, nu-ţi permite nicio îndoială asupra realităţii sale.

În acelaşi fel, îţi este imposibil să păstrezi cea mai mică suspiciune cu privire la realitatea lumii percepute în starea de veghe. Cum ar putea mentalul, care el însuşi a creat lumea, să admită irealitatea ei? Aceasta este semnificaţia comparaţiei făcută între lumea experimentala în starea de veghe şi lumea visului. Amândouă sunt creaţii ale mentalului. În timp ce acesta se complace într-una sau în cealaltă, el este incapabil să nege realitatea lumii visului atunci când visează, şi a lumii stării de veghe atunci când este în stare de veghe. Dacă, dimpotrivă, îţi retragi complet mintea fata de lume, o întorci către interior şi

rămâi în această stare, adică dacă eşti mereu concentrat asupra Sinelui, care este substratul întregii experienţe, vei descoperi că lumea, care pentru moment îţi este perceptibila într-un singur fel, este la fel de ireala ca aceea pe care o trăieşti în vis.

Discipolul: Cum am spus deja, noi vedem şi simţim lumea într-o mulţime de feluri. Aceste senzaţii sunt reacţii la obiectele văzute, simţite etc. Şi nu sunt creaţii mentale ca cele din vis, care diferă nu numai de la o persoană la alta, ci chiar şi pentru aceeaşi persoana. Aceasta nu dovedeşte realitatea obiectiva a lumii?

Maestrul: Tot ceea ce spui despre atributele şi contradicţiile lumii visului le declari în acest moment, când eşti treaz. În timp ce visezi, totul pare perfect coerent. Aceasta revine la a spune ca dacă îţi este sete în vis, vei bea în mod iluzoriu apa iluzorie, care-ţi va potoli setea iluzorie. Toate acestea pentru tine sunt reale. Ele nu au nicio legătură cu iluzia, atât timp cât nu ştii ca visul însuşi este o iluzie. La fel este cu lumea perceputa în timpul stării de veghe: senzaţiile pe care le ai în acest moment sunt perfect coordonate şi astfel îţi dau impresia ca lumea este reala.

Dacă, dimpotrivă, lumea este o realitate care exista prin ea însăşi, ceea ce în mod evident tu vrei să afirmi atunci când vorbeşti despre obiectivitatea ei, ce o împiedica să se reveleze în timpul somnului? Nu spui niciodată ca nu exişti în timpul somnului tău.

Discipolul: într-adevăr, eu nu neg ca lumea exista atunci când dorm. Ea exista pe întreaga durata a somnului meu. Dacă în acel moment eu nu o văd, totuşi, cei care sunt în starea de veghe, sunt conştienţi de ea.

Maestrul: Pentru a declara ca exişti în timp ce eşti adormit, ai avut nevoie să-i chemi pe ceilalţi drept mărturie pentru a ţi-o dovedi. De ce cauţi mărturia lor acum? Aceşti, alţii nu pot să-ţi spună că au văzut lumea (în

timpul somnului tău) decât atunci când tu însuţi eşti treaz. Din contra, în ceea ce priveşte propria-ţi existenta, lucrurile stau cu totul altfel. Trezindu-te, declari că ai dormit bine, şi astfel afirmi că ai fost conştient de tine însuţi, pe durata celui mai profund somn în care totuşi n-ai avut nici cea mai mică noţiune despre existenta lumii. Acum, în acest moment, chiar dacă eşti treaz, lumea este cea care îţi declara: „Eu sunt real”, sau tu eşti cel care afirma aceasta?

Discipolul: Bineînţeles ca cel care afirma sunt eu, dar o spun în legătură cu lumea.

Maestrul: Ei bine, atunci aceasta lume pe care o califici drept reala îşi bate joc, de fapt, de tine, căci tu încerci să-i dovedeşti realitatea în timp ce nu-ţi cunoşti propria ta Realitate.

Vrei să dovedeşti într-un fel sau altul ca lumea este reala. Dar care este criteriul Realităţii? Real este doar ceea ce exista prin sine însuşi, care se revelează prin sine însuşi şi care este etern şi imuabil.

Lumea exista prin sine însăşi? A fost ea vreodată văzută altfel decât cu ajutorul minţii? în somn, nu exista nici mental, nici lume. În starea de veghe, exista mental şi de aceea exista şi lumea. Ce înseamnă aceasta continua alternanta? Te-ai familiarizat cu principiile logicii inductive, considerate a fi însăşi baza investigaţiei ştiinţifice. De ce nu încerci să rezolvi problema realităţii lumii folosindu-te de aceste principii universale de logica.

Cu de la tine putere, poţi declara „exist”. Aceasta înseamnă ca existenta ta nu este o existenta obiectiva, ci ca ea este existenta de care eşti conştient. În mod real, ea este Existenta pura care este identica cu Conştiinţă.

Discipolul: Lumea poate să nu fie conştientă de sine însăşi, totuşi ea exista.

Maestrul: Conştiinţă nu este altceva decât conştiinţa Sinelui. Fiind conştient de ceva, eşti esenţialmente conştient de tine însuţi. O existenta care ar fi inconştientă

de ea însăşi, iată o formulare care ascunde în sine o contradicţie în termeni. Aceasta nu ar fi deloc o existenta, ci un atribut, pe când adevărata Existenta, *Sat* nu este un atribut, ci însăşi Substanţa. Aceasta este *Vastu*. Realitatea este în consecinţă cunoscuta ca *Sat – Cât*, Fiinţa – Conştiinţa şi niciodată numai una sau cealaltă. Lumea nu exista de la sine şi nu este cu mult mai conştientă de propria ei existenta. Cum poţi trage concluzia ca o astfel de lume este reala?

Care este natura lumii? Este o schimbare perpetua, un talaz continuu, interminabil. O lume dependenta (de cel care o percepe), inconştientă de sine însăşi şi mereu schimbătoare, nu poate fi reala.

Discipolul: Nu numai ştiinţă experimentala occidentala considera lumea ca reala, dar şi *Vedele*, etc., dau o descriere cosmologica complicata a universului şi a originii lui. De ce ar face-o dacă universul ar fi ireal?

Maestrul: Scopul esenţial al *Vedelor*, ca şi al tuturor celorlalte texte, este de a-ţi conferi învăţături despre natura lui *Atman* nepieritorul, şi de a declara cu fermitate: „Tu eşti Acela”.

Discipolul: De acord. Înţeleg. Dar de ce prezintă aceste texte asemenea descrieri cosmologice, atât de vaste şi detaliate, dacă pe de altă parte de nu considera lumea ca reala?

Maestrul: Adopta în practica ceea ce accepţi teoretic şi lasa la o parte restul. *Shastrele* trebuie să ghideze toate tipurile posibile de căutători ai Adevărului, de aceea ele nu au toate acelaşi conţinut. Ceea ce nu poţi accepta ca adevărat, tratează-l ca fiind *arthavada*, sau argument auxiliar.

realizarea sinelui

Discipolul: Cum poţi obţine Realizarea Sinelui?

Maestrul: Realizarea Sinelui nu este un lucru care trebuie să fie obţinut. El este deja în noi. Tot ceea ce

trebuie să facem este să eliminam ideea „eu nu L-am realizat”. Linişteea şi pacea înseamnă Realizarea Sinelui. Nu exista niciun moment în care Sinele să nu fie prezent. Atât timp cât mai exista îndoieli sau avem sentimentul ca nu L-am realizat, trebuie să facem eforturi susţinute pentru a elimina complet aceste gânduri. Ele sunt datorate faptului că realizam o confuzie între Sine şi ceea ce nu este Sinele. Atunci când aceasta din urma dispare, Sinele rămâne singur. Pentru a-l face loc, este suficient să elimini din mintea ta aglomeraţia. Nu este nevoie să aduci spaţiul necesar luându-l din altă parte.

Discipolul: Deoarece Realizarea nu este posibila fără *Vasanakshaya* (anihilarea *Vasanas*-urilor – tendinţelor, latente psihice ce provoacă apariţia dorinţelor), cum ar trebui să realizez aceasta stare în care *Vasanas*-urile sunt efectiv distruse?

Maestrul: Sunteţi în această stare chiar în acest moment.

Discipolul: Aceasta semnifica faptul ca, cufundându-mă în Sine, *Vasanas*-urile vor fi distruse pe măsură ce ele se prezintă?

Maestrul: Ele se distrug prin ele însele dacă veţi rămâne în starea naturala a cufundarii în Sine.

Discipolul: Cum pot obţine Realizarea Sinelui?

Maestrul: Nu este vorba de a obţine Sinele. Dacă ar fi fost ceva care ar fi trebuit cucerit, acest lucru ar fi însemnat că el nu se găseşte deja aici, acum şi de-a pururi. Prin urmare, el nu este permanent. merită să depunem atâtea eforturi pentru ceva care nu durează? De aceea eu spun ca Sinele nu se cucereşte. Sunteţi Sinele, sunteţi deja Acela. În realitate va ignoraţi starea naturala de preafericire. Aceasta ignoranta va domina şi pune un voal peste Sinele pur care este beatitudine. Eforturile voastre trebuie în mod unic dirijate către eliminarea acestui voal care este identificarea Sinelui cu corpul, cu mentalul, etc. Ignoranta trebuie să dispară pentru a lăsa loc Sinelui.

Realizarea este accesibila tuturor. Ea nu face nicio diferenţă între aspiranţi. Singurele obstacole provin din îndoielile referitoare la capacităţile voastre şi din convingerea că trebuie să spuneţi „eu nu am realizat". Trebuie să eliminaţi în întregime aceste obstacole.

Discipolul: Ce se întâmplă în starea de *Samādhi*? Mai subzista gândirea în această stare?

Maestrul: Doar *Shamadhi* ne permite să descoperim adevărul. Gândurile arunca un voal asupra Realităţii pe care, de aceea, este imposibil să o atingem în întregime în alte stări decât aceea de *Samādhi*. În *Samādhi* nu mai supravieţuieşte decât un singur şi unic sentiment: „Eu sunt" care exclude orice alt gând. „Eu sunt" înseamnă „a rămâne mereu în pace".

Discipolul: Ce trebuie să fac. pentru a obţine din nou starea de *Samādhi* şi pentru a regăsi Pacea pe care o simt aici?

Maestrul: Experienţa prezenta este datorată influentei ambiantei în care sunteţi integrat aici. Regăsiţi aceeaşi stare atunci când sunteţi departe? Aceasta este, pentru moment, o stare tranzitorie, iar practica este indispensabila pentru ca ea să devină permanenta.

Discipolul: Exista momente în care strălucesc bruşte lumini pe fondul unei conştiinţe al cărei centru este la exteriorul eului obişnuit şi care pare să cuprindă totalitatea. În mod independent de orice concept filosofic, cum mă sfătuiţi să acţionez pentru a obţine, menţine şi accentua aceste mult prea rare iluminări? *Abhyasa* (practica spirituala) pentru atingerea unor asemenea experienţe implica în mod obligatoriu retragerea (izolarea)?

Maestrul: La exterior. Cine trăieşte experienţa unui exterior şi a unui interior? Ele sunt concomitente în existenta subiectului şi a obiectului. Dar, cine din nou, este conştient de acestea din urma? După un examen profund

veţi descoperii ca ele n-au fost niciodată decât unul singur: subiectul. Căutaţi atunci cine poate fi acest subiect unic. Aceasta analiza va sfârşi prin a vă conduce către pura conştiinţă, dincolo de subiect. Ceea ce numiţi „eul obişnuit” este mentalul. Strâmtele limitări cuprind acest mental în timp ce conştiinţa pura este dincolo de orice limitare. Putem ajunge la ea printr-o căutare de felul celei pe care eu deja am menţionat-o.

A obţine – Sinele este mereu acolo. N-aveţi decât un singur lucru de făcut, acela de a elimina valul care îl ascunde.

A menţine – Sinele, din momentul în care a fost realizat, devine experienţa noastră directa şi imediata.

Retragerea – A rămâne în Sine înseamnă singurătate. Nimic nu este străin Sinelui. Retragerea implica trecerea într-un loc sau dintr-o stare în alta. Dar niciuna nici alta nu pot fi exterioare Sinelui. Totul este Sine; retragerea este imposibila pentru că este de neconceput.

Abhyasa – înseamnă a nu lăsa să vina în minte nimic care să perturbe pacea inerenta a Sinelui. Dar, sunteţi mereu în această stare naturala, fie ca practicaţi sau nu *Abhyasa*. A rămâne aşa cum sunteţi, fără întrebări şi îndoieli, aceasta vă este starea naturala.

Discipolul: atunci când este trăită starea de *Samādhi*, pot fi obţinute în acelaşi timp şi *Siddhis*-urile?

Maestrul: Pentru a manifeste *Siddhis*-urile trebuie ca alte persoane să le recunoască. Orice persoană care îşi arata astfel (fără discernământ) puterile sale, nu poate fi un *Juani* (eliberat) Prin urmare, *Siddhis*-urile nu merita nici măcar umbra unui gând. *Juana* (cunoaşterea ultima), trebuie să fie unicul scop al căutării voastre.

Discipolul: Realizarea mea îi ajuta pe ceilalţi?

Maestrul: Da, acesta este serviciul cel mai mare pe care puteţi să li-l faceţi. Cel care a descoperit mari adevăruri a ajuns în profunzimile tăcute ale Sinelui. Dar nu exista niciun „altul care trebuie să-l ajute. Fiinţa realizata

vede doar Sinele, precum aurarul nu este atent decât la aurul bijuteriilor ornate cu pietre preţioase care i se dau pentru evaluare. Atunci când va identificaţi cu corpul, sunteţi de asemenea în mod fatal conştient de nume şi forme. Dar atunci când transcendenţi corpul, dispare, de asemenea, şi ideea de „ceilalţi”. Fiinţa Realizata vede ca lumea nu diferă de ea însăşi.

Discipolul: Nu ar fi preferabil ca sfinţii (fiinţele realizate) să trăiască în prezenta celorlalţi?

Maestrul: Pentru ei nu exista „altul” lângă care să poată trăi. Sinele este unica realitate.

Discipolul: dar nu trebuie să încerc să ajut lumea care suferă?

Maestrul: Forţa care va creat, a creat de asemenea şi lumea. Dacă ea are grija de voi, ea poate tot atât de bine să aibă grijă şi de lume. Deoarece Dumnezeu a creat lumea, este treaba Lui să se ocupe de ea, nu a dumneavoastră.

Discipolul: şi datoria noastră de patrioţi?

Maestrul: datoria voastră consta în A FI şi nu în a fi ceva sau altceva. „Eu sunt cel care sunt” – iată esenţa întregului adevăr. Metoda poate fi rezumata la fraza: „A rămâne în Pace”. Şi ce semnifica pacea? Ea vrea să spună „Distruge natura ta inferioara”, deoarece fiecare nume şi fiecare forma sunt o cauza de tulburare a păcii. „Eu-Eu” este Sinele. „Eu sunt aceasta” este ego-ul. Atunci când „Eul” rămâne singur şi unic, el este Sinele. Atunci când se uita pe sine şi spune „Eu sunt acesta sau acela, eu sunt ca acesta sau acela”, atunci este ego-ul.

Discipolul: Atunci cine este Dumnezeu?

Maestrul: Sinele este Dumnezeu. Sentimentul „Eu sunt” este Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar fi exterior Sinelui, ar fi existat un Dumnezeu lipsit de Sine, şi un Sine lipsit de Dumnezeu, ceea ce este absurd. Tot ceea ce este necesar pentru Realizarea Sinelui este de A FI ÎMPĂCAT. Ce poate fi mai uşor? De aceea *Atma-Vidya* este calea cea

mai uşor de urmat.

sinele şi individualitatea

Discipolul: Moartea dizolva complet personalitatea unei fiinţe, astfel încât ea să nu mai aibă o nouă naştere, la fel ca râurile ce se varsa în ocean pierzându-se complet în acesta?

Maestrul: Apele se evapora şi se reîntorc pe coline sub forma de ploaie, pentru a curge în râuri care se varsa din nou în ocean; tot astfel, fiinţa îşi pierde în timpul somnului profund starea sa de fiinţa separată de Tot, pentru a o regăsi când se trezeşte, conform *saṃskāras*-urilor sau tendinţelor datorate trecutului. (Latentele psihice al căror fascicol provoacă apariţia spectacolului lumii). La fel se întâmplă şi la moarte. Individualitatea unei persoane care mai are încă saṃskārasuri nu se pierde.

Discipolul: Cum este posibil acest lucru?

Maestrul: Priveşte un copac ale cărui ramuri au fost tăiate: el reinmugureşte. Atâta vreme cât rădăcinile sale nu sunt moarte, copacul continua sa crească. În acelaşi fel, *saṃskāras*-urile, care plonjează pur şi simplu în Inima în momentul morţii, dar care prin aceasta cufundare nu sunt distruse, determina reîncarnarea atunci când soseşte momentul potrivit. Astfel renaşte *Jiva*.

Discipolul: Dar cum aceşti *Jiva* nenumăraţi şi universul imens a cărui existenta o însoţeşte pe-a acestora, pot să izbucnească din aceste*saṃskāra s*-uri atât de subtile care s-au cufundat în Inima în momentul morţii?

Maestrul: *Banyanul* (arbore foarte mare) se naşte dintr-o sămânţă minuscula; tot astfel, *Jivasii* şi universul întreg cu nume şi forma germinează şi cresc plecând de la *saṃskāras*-uri imateriale.

Discipolul: Cum emana individualitatea din Sinele Absolut şi cum este posibila reîntoarcerea sa în Sine?

Maestrul: La fel cum o scânteie porneşte din foc, tot astfel individualitatea emana din Sinele Absolut. Scânteia este ego-ul. În cazul lui *Ajnani* (omul ignorant) ego-ul se

identifica cu obiectul chiar în momentul apariţiei acestuia. El nu poate subzista fără aceasta relaţie cu obiectele; ea este datorată lui *Ajnana* (ignoranta) a cărei distrugere este chiar scopul eforturilor spirituale. Dacă aceasta tendinţă de a te identifica cu lucrurile este distrusă, ego-ul devine atât de pur încât el sfârşeşte prin a se uni cu Sursa sa. Falsa identificare de sine cu corpul se numeşte *Devatma-Buddhi* sau ideea ca „Eu sunt corpul”. Această idee trebuie să dispară pentru a putea realiza un progres pe calea spirituală.

Discipolul: Cum trebuie să procedăm pentru a dezrădăcina această idee ca „eu sunt corpul”?

Maestrul: în *Sushupţi* sau somnul profund fără vise existaţi fără ca aceasta existenta să fie asociata corpului sau mentalului, deşi o asemenea relaţie exista în celelalte două stări de conştiinţă. Dacă aţi fi una cu corpul, cum aţi putea exista fără el în *Sushupţi*? Vă puteţi separa de ceea ce este exterior, dar nu vă puteţi despărţi de cele cu care sunteţi indisolubil unit. Deci nu sunteţi una cu corpul. Trebuie să ajungeţi să înţelegeţi aceasta în starea de veghe. Studiem cele trei stări (de veghe, de somn cu vise, de somn fără vise) pentru a dobândi aceasta cunoaştere.

Discipolul: Cum ego-ul, care se manifesta doar în limitele celor două stări, poate totuşi să încerce să realizeze Sinele care înglobează toate cele trei stări?

Maestrul: Trăim experienţa ego-ului pur în intervalele dintre două stări sau între două gânduri. Ego-ul se aseamănă cu o omida care nu părăseşte o frunză decât după ce s-a agăţat de o alta. îi putem cunoaşte adevărata sa natura numai atunci când am pierdut orice contact cu obiectele sau cu gândurile. Trebuie să înţelegem ca în acest interval se manifesta Realitatea constanta şi imuabila, adevărata noastră fiinţă, datorită convingerii pe care ne-o da studiul celor trei stări: *Jagrat, Swapna, Sushupţi*.

Discipolul: As putea rămâne în *Sushupţi* cât timp

vreau şi as putea intra în această stare la voinţa, aşa cum fac în cazul stării de veghe? Cum experimentează un *Juanin* (eliberat) aceste trei stări?

***Maestrul**: Sushupţi* exista de asemenea în starea ta de veghe. În acest moment, de exemplu, eşti în *Sushupţi*. Trebuie să deveniţi conştienţi de ea voluntar în timp ce sunteţi treji. De fapt, nu exista un „a intra" şi un „a veni" între starea de veghe şi *Sushupţi*. A fi conştient de aceasta din urma în starea de *Jagrat* se numeşte „*Jagrat-Sushupţi*": acesta este *Samādhi*.

Ajnani nu poate să rămână mult timp în *Sushupţi* deoarece natura sa îl obliga să iasă de acolo. Ego-ul sau nu este mort şi reapare în mod conştient. Din contra *Juani* (cel eliberat) elimina ego-ul chiar de la sursa acestuia. El poate părea uneori că are ego, ca şi cum ar fi împins de *Prarabdha*. Aceasta semnifica faptul ca în viaţa curenta a unui *Juani*, *Prarabdha* poate să pară ca menţine sau susţine ego-ul, cum se întâmplă în cazul unui *Ajnani*. Dar exista între cei doi o diferenţă fundamentala. Ego-ul unui *Ajnani* atunci când se manifesta (de altfel el nu dispare niciodată în afara stării de somn profund) îşi ignora complet Sursa. Cu alte cuvinte, *Ajnani* nu este conştient de starea sa de *Sushupţi* în starea de veghe şi în cea de somn cu vise. În cazul unui *Juani*, din contra, apariţia sau existenta ego-ului nu sunt decât aparente. El se bucura de existenţa sa continua şi transcendentala în pofida acestei existente aparente a ego-ului. El îşi păstrează atenţia (*Lakshya*) fixata continuu asupra Sursei. Acest fel de ego nu mai poate face rău. Este precum scheletul unei frânghii putrezite: îşi păstrează forma dar nu mai poate să lege. Păstrând în mod constant atenţia asupra Sursei, ego-ul sfârşeşte prin a se dizolva, precum se dizolva o păpuşă de sare în apa marii.

***Discipolul**:* Ce semnifica Crucificarea?

***Maestrul**:* Corpul este crucea. Iisus, fiul omului este ego-ul, cu alte cuvinte ideea ca „eu sunt corpul". Atunci

când fiul omului este crucificat, ego-ul dispare. Doar Fiinţa Absoluta mai supravieţuieşte; atunci este momentul învierii Sinelui Glorios, a învierii lui Christos – Fiul lui Dumnezeu.

***Discipolul**:* Dar cum putem justifica crucificarea? Aceasta omorâre nu este o crimă oribila?

***Maestrul**:* întreaga lume este vinovata de sinucidere. Starea naturala de eternitate şi binecuvântare este sufocata de ignoranta. Astfel, viaţa prezenta provine dintr-un asasinat, cel al Existentei eterne. Nu este aceasta o sinucidere? La ce bun să vă frământaţi în problema morţii şi a crimei?

***Discipolul**:* Sri Ramakrishna afirma ca *Nirvikalpa Samādhi* nu poate dura mai mult de 21 de zile; dacă ea continua, fiinţa moare. Este aceasta afirmaţie adevărată?

***Maestrul**:* Atunci când *Prarabdha* este consumata ego-ul se dizolva complet fără a lăsa cea mai mică urma. Aceasta este Eliberarea Ultima, Nirvāṇa. Dar atâta timp cât *Prarabdha* nu este distrusă, ego-ul revine, menţinând în continuare fiinţa în viaţă, aşa cum este în cazul unui *Jivanmukta* (eliberat în viaţă).

aham şi ahamvritti

***Discipolul**:* Cum o căutare realizata prin intermediul egoul-ul ne poate revela faptul ca el este ireal?

***Maestrul**:* Existenta egoului face parte din lumea fenomenelor. îl putem transcende absorbindu-ne în sursa de unde se ridica *Ahamvritti* (sentimentul de „Eu”, care este permanent la omul obişnuit).

Maharishi afirma ca aceasta „forma mentala” (a eului *Ahamvritti*) este sursa tuturor celorlalte forme mentale, adică a întregii experienţe în lumea manifestata.

***Discipolul**:* *Ahamvritti* (sentimentul egoului) nu este totodată una din cele trei forme sub care se manifesta egoul? *Yogavasishtha*, ca de altfel şi alte texte străvechi, vorbesc despre trei forme ale egoului.

Maestrul: Este adevărat. Au fost descrise „trei corpuri” ale egoului: material, subtil (astral) şi cauzal. Aici nu este vorba decât de o analiza. Dacă metoda folosită pentru a face aceasta analiza ar fi trebuit să depindă de forma egoului, puteţi fi siguri ca niciodată, nicio căutare adevărată nu ar fi fost posibila: formele pe care le poate lua egoul sunt multe. *Atmavichara* (investigarea de sine, introspecţia, căutarea în sine însuşi a Realităţii Absolute, realizata după o metodă raţională) cere ca voi să o realizaţi cu o singură forma a egoului, adică cu *Ahamvritta*.

Discipolul: E posibil totodată ca ea să rămână incapabila sa realizeze *Juana* (cunoaşterea; a experimenta continuu starea „Eu sunt *Brahman* (Supremul Absolut)”, „Totul este Sinele”)?

Maestrul: Căutarea Sinelui, al cărui fir conducător este *Ahamvritti*, este comparabila cu căutarea unui câine care îşi găseşte stăpânul gratie mirosului său. Stăpânul se poate găsi într-un loc îndepărtat, necunoscut. Totuşi aceasta nu-l împiedica cu nimic pe câine să revină lângă el. Mirosul stăpânului este pentru animal un indiciu infailibil. Nimic altceva: veşmântul său, statura – nu contează pentru câine. Câinele se ataşează fără greşeală mirosului, în timp ce îşi cauta stăpânul şi în final el reuşeşte să îl regăsească.

Discipolul: Rămâne totuşi întrebarea: De ce trebuie să căutăm sursa lui *Ahamvritti* excluzând toate celelalte *Vrittisuri* (turbion mintal, orice fapt psihic, orice idee, orice sentiment, orice nuanţă afectiva) pentru a ajunge la realizarea Sinelui?

Maestrul: Cuvântul *Aham* este prin el însuşi foarte sugestiv. Cele două litere care îl compun, *A* şi *ha*, sunt prima şi ultima litera a alfabetului sanskrit. Acest cuvânt ne sugerează ca totul este inclus în el. De ce? Pentru ca *Aham* semnifica existenta în ea însăşi. Deşi conceptul de „Eu” sau de „Eu sunt” este desemnat de obicei prin termenii *Ahamvritti*, el nu se aseamănă totuşi cu celelalte *Vrittisuri* (fenomene psihice) ale mentalului. Spre

deosebire de acestea din urma care nu sunt legate în mod esenţial unele de altele, *Ahamvritti* este legat în mod egal, prin însăşi natura sa, de fiecare din celelalte *Vrittisuri*. El diferă deci de celelalte într-un mod fundamental. Căutarea sursei din care se naşte *Ahamvritti* nu vrea deci doar să ducă la fundamentele unei forme de ego ci chiar la sursa din care emana eu, atunci când acesta ia forma de *Ahamvritti*, implica în mod necesar să fi fost transcens egoul sub toate celelalte forme.

Discipolul: Admiţând ca *Ahamvritti* include în esenţă să toate formele de ego, de ce trebuie totuşi să alegem acest *Vritti* şi nu un altul atunci când căutam Sinele?

Maestrul: Deoarece el este conţinutul ireductibil al tuturor experienţelor voastre; deoarece căutând sursa sa adoptaţi singura metoda care poate fi utilizată pentru a ajunge la Sine. Se spune ca egoul poseda un corp cauzal. Cum credeţi că puteţi să faceţi din el obiectul investigaţiei voastre? Atunci când el se afla în aceasta forma, voi sunteţi cufundaţi în tenebrele somnului.

Discipolul: Ego-ul sub formele sale imateriale şi cauzale nu devine intangibil, astfel că nu mai putem să-l sesizam căutând sursa lui *Ahamvritti* în timpul stării de veghe?

Maestrul: Nu. Aceasta căutare duce la însăşi existenta egoului. Imaterialitatea acestuia din urma nu trebuie să ne deruteze.

Discipolul: Singurul scop adevărat este acela de a realiza fiinţa pura şi necondiţionată a Sinelui, care nu depinde deloc de ego. La ce-ar putea folosi o căutare centrată pe ego în forma sa de *Ahamvritti*?

Maestrul: Ego-ul nu se caracterizează decât printr-o singură funcţie esenţială (deoarece el este evanescent, contează mai puţin faptul că îl înfăţişam aici sub forma sa, sub activitatea sa sau în orice alt fel). El este un nod care leagă Sinele (conştiinţa pura) de corpul fizic care este inert

şi lipsit de capacitatea de a simţi. De aceea egoul este numit *Cid Jada Granthi* (nodul dintre conştiinţa şi ceea ce este ne animat), eul, aparatul psihic. Căutând sursa lui *Ahamvritti* veţi sesiza numai aspectul esenţial al egoului, *Cât* (conştiinţa, văzută ca o caracteristică a Realităţii Ultime). Din acest motiv aceasta analiza trebuie se va conducă la realizarea purei Conştiinţe de Sine.

Discipolul: Ce relaţie exista între Conştiinţa pura realizata de *Juani* şi „Eu", acceptat ca experienţa esenţială şi primordială?

Maestrul: Conştiinţa nediferenţiată a fiinţei pure este Inima, *Hridayam*, ceea ce sunteţi cu adevărat, aşa cum însuşi cuvântul o exprima (Hrit + Ayam = inima, aceasta). Din inima emana eul. Aceasta este experienţa primordiala. Acest Eu are caracterul de *Shuddha Sattva* (*Sattva* pura). Cu aceasta calitate de *Shuddha Sattva Svarupa* (a cărei natura proprie este *Sattva* pura, adică neatins de *Rajas* şi *Tamaş*) Eul pare să subziste la *Juani* (eliberat).

Discipolul: La *Juani* (omul eliberat) egoul subzista sub forma *Sattvaica* şi prin urmare el pare a fi real. Este adevărat?

Maestrul: Nu. Existenta ego-ului, sub orice formă ar fi, este ea însăşi o aparenta, atât la *Juani* (omul eliberat) cât şi la *Ajnani* (omul ignorant). Dar acesta din urmă este dominat de iluzia ca starea de veghe şi lumea sunt reale; egoul îi pare a fi real. Văzând un *Juani* (om eliberat) acţionând ca celelalte persoane, se va simţi obligat să-i atribuie şi lui o individualitate.

Discipolul: Atunci care este rolul lui *Ahamvritti* la *Juani* (omul eliberat)?

Maestrul: El nu are rol. Caracteristica unui *Juani* este Inima însăşi. El este unit, identificat cu aceasta pura Conştiinţă nediferenţiată pe care *Upanishadele* o desemnează sub numele de *Prajnana* (conştiinţa care

cunoaşte). În *Altareyaupanishad* exista una din cele patru mari afirmaţii ale *Upanishadelor*: „*Brahman* este *Prajnana*". *Prajnana* este cu adevărat *Brahman*; nu exista alt *Brahman* (Suprem Absolut) decât *Prajnana*".

Discipolul: Cum este posibil atunci ca *Ajnani* (omul ignorant) să trăiască în aceasta nefericita ignorare a singurei şi unicei Realităţi?

Maestrul: Deoarece el nu-şi percepe decât propriul mental care nu face decât să reflecte lumina răspândită de Conştiinţă Pura care emana din Inimă. De aceasta Inima, *Ajnani* (omul ignorant) nu are cunoaştere. De ce? Pentru ca mentalul sau este extravertit şi nu şi-a căutat niciodată sursa.

Discipolul: Ce împiedica aceasta lumina infinita şi nediferenţiata a Conştiinţei care emana din Inima sa se reveleze unui *Ajnani* (om ignorant)?

Maestrul: Precum apa dintr-un vas reflecta imensul soare în limitele strâmte ale recipientului, tot astfel *Vasanasurile* sau tendinţele latente ale individului reflecta, precum oglinzile, lumina universala şi infinita a Conştiinţei emanând din Inima, prezentând sub forma de reflexie, fenomenul pe care noi îl numim mental. Cum el nu vede decât aceasta reflecţie, *Ajnani* (omul ignorant) ajunge să se creadă o fiinţă finita, un *Jiva* (individualitate). Dacă mentalul se introverteşte căutând sursa lui *Ahamvritti*, *Vasanasurile* se sting. Absenta lor antrenează dispariţia fenomenului de reflexie, adică a mentalului care se resoarbe atunci în lumina Realităţii Unice, Inima. Aici se afla rezumatul şi esenţa a ceea ce un aspirant la desăvârşire trebuie să cunoască. Datoria sa imperioasa consta în a căuta cu fervoare şi concentrare sursa lui *Ahamvritti*.

Discipolul: Dar eforturile pe care el le poate face se limitează la starea de veghe. Cum o căutare realizata într-o singură stare din cele trei ale mentalului, poate să distrugă mentalul?

Maestrul: Fără îndoială, *Sadaka* începe să caute sursa lui *Ahamvritti* când este în starea de veghe. Nu se poate spune atunci ca mentalul sau a fost distrus. Dar însuşi procesul de căutare a Sinelui revelează aspirantului ca alternanta sau transmutarea celor trei stări ale mentalului, ca de altfel a celor trei stări în sine, face parte din lumea fenomenala care nu ar trebui să afecteze ardenta sa căutare interioară. Căutarea Sinelui prin intermediul autoanalizei nu este posibila de fapt decât dacă se realizează cu o deosebit de intensa introvertire a minţii. Scopul final al unei asemenea căutări este cu adevărat Inima, Lumina Nediferenţiata a Conştiinţei Pure, în care strălucirea reflectata a mentalului este complet resorbita.

Discipolul: Nu exista deci nicio distincţie pentru un *Juani* între cele trei stări ale mentalului?

Maestrul: Cum ar putea să existe din moment ce mentalul însuşi este dizolvat şi pierdut în Lumina Conştiinţei? Pentru *Juani* cele trei stări sunt la fel de ireale. *Ajnani* este incapabil să înţeleagă aceasta deoarece, pentru el, starea de veghe este modul prin care el atinge realitatea, în timp ce *Juani* recunoaşte Realitatea prin realitatea însăşi. Pura Conştiinţă este eterna prin însăşi natura sa. Ea subzista imuabil în starea de veghe, în vis şi în somnul profund. În ochii celui care s-a absorbit în aceasta Realitate nu exista nici mental, nici vreuna din stări şi prin urmare nici introvertire nici extrovertire. El este starea permanent treaza deoarece el este trezit fata de Sinele etern.

El este starea de vis perpetuu deoarece pentru el lumea nu este alt lucru decât un vis constant repetat.

El este starea de continua adormire deoarece este în orice moment eliberat de conştiinţa lui „Eu sunt corpul”.

Discipolul: Trebuie deci să consider că vă aflaţi într-o stare de trezire – visare – adormire în timp ce îmi vorbiţi?

Maestrul: Cum experienţa voastră conştientă se limitează doar la momentele de extrovertire a mentalului, voi numiţi momentul prezent stare „de veghe”. Dar sunteţi în acest moment adormiţi fata de Sine, ceea ce face din voi oameni care dorm perpetuu.

Discipolul: Somnul nu este pentru mine decât o simplă vacuitate.

Maestrul: Gândiţi astfel deoarece starea voastră de veghe consta într-o constanta efervescenta a mentalului vostru agitat.

Discipolul: Prin vacuitate înţeleg ca în timpul somnului nu am, ca să spun aşa, cunoştinţă de nimic. Pentru mine e ca şi cum nu as exista.

Maestrul: Dar totuşi existaţi atunci când dormiţi.

Discipolul: Este posibil, în orice caz eu nu-mi dau seama.

Maestrul: Eu sper ca glumiţi. Vreţi să spuneţi ca nu existaţi în timpul somnului? Vă numiţi domnul X când adormiţi, iar când vă treziţi descoperiţi că aţi devenit domnul Y?

Discipolul: Dar eu nu sunt conştient de aceasta continuitate atunci când dorm.

Maestrul: Nu. Dar cine declara în acest moment că nu a fost conştient? Bineînţeles, mentalul tău. Puteţi să afirmaţi că nu mai exista mental atunci când dormiţi. Dar ce valoare poate avea mărturia pe care o aduce mentalul vostru asupra existentei voastre şi asupra a ceea ce trăiţi în timpul somnului? A căuta sprijinul mentalului pentru a nega existenţa voastră sau conştiinţa în această stare de somn, este ca şi cum aţi cere fiului vostru să se îndoiască de propria voastră naştere. Aduceţi-vă aminte, v-am mai spus-o, ca existenta şi conştiinţă nu sunt două lucruri diferite. Ele sunt identice şi dacă, dintr-un anumit motiv, vă simţiţi obligaţi să admiteţi ca existaţi atunci când dormiţi, fiţi sigur că aveţi, de asemenea, conştiinţa ca existaţi. Conştiinţă pe care o pierdeţi în timpul somnului este cea a

existentei voastre corporale. Confundaţi, pentru moment, veritabila conştiinţă a Sinelui care este eterna. *Prajnana* (conştiinţa care cunoaşte), sursa lui, Eu, subzista întotdeauna şi nu este afectată de niciuna din cele trei stări trecătoare ale mentalului.

Prajnana va permite să vă păstraţi identitatea. *Prajnana* provine de dincolo de cele trei stări şi poate să subziste dincolo de ele şi indiferent de ele. Va trebui să căutaţi aceasta realitate în timpul a ceea ce voi numiţi starea de veghe, urcând de la *Ahamvritti* până la sursa sa. Aceasta căutare, intens practicata, vă va revela faptul ca mentalul şi cele trei stări ale sale sunt ne reale. Veţi descoperii că sunteţi Conştiinţa eterna, infinita a fiinţei Pure: Sinele, Inima.

Inima este sinele

Discipolul: Sri Bhagavan vorbeşte despre Inima ca fiind sediul Conştiinţei şi ca fiind identica cu Sinele. Ce semnifica în mod exact „Inima”?

Maestrul: Îmi puneţi aceasta întrebare despre Inima deoarece sunteţi interesat de izvorul conştiinţei. Cercetarea „Eului” şi a naturii sale exercita asupra oricărui spirit profund o fascinaţie irezistibila. Fie ca îl numiţi Dumnezeu, sau Sinele, sau Inima, sau locul Conştiinţei, acest lucru nu are nici cea mai mică importanta. Punctul pe care trebuie să-l percepem şi pe care de aceea îl numim Inima, semnifica centrul cel mai profund al fiinţei noastre, fără de care nimic nu ar fi putut exista.

Discipolul: Totuşi Sri Bhagavan a indicat pentru Inima un anumit loc în corpul fizic, adică în regiunea pieptului, la două degete în dreapta sternului.

Maestrul: Da, acolo este, aşa cum afirma înţelepţii, centrul experienţei spirituale. Acest centru este spiritual; el nu are nicio legătură cu inima fizica, cea care face ca sângele să curgă şi care este denumita cu acelaşi nume.

Centrul spiritual al Inimii nu este un organ corporal. Nu se poate spune despre Ea decât un singur lucru, ca ea constituie chiar sursa fiinţei noastre. Este cea cu care sunteţi identic (cum o indica literar şi numele în sanskrita), fie că sunteţi treziţi, adormiţi, visând, absorbiţi în munca, sau cufundaţi în Samādhi.

Discipolul: În acest caz, cum poate fi localizata într-o parte a corpului? Fixând un loc precis Inimii, se pare ca atribuim limite fiziologice pentru ceva ce este dincolo de spaţiu şi timp.

Maestrul: Este adevărat. Dar persoana care pune aceasta întrebare despre poziţia Inimii considera, de asemenea, ca ea exista cu sau în corpul său. Dumneavoastră, cel care ma întrebaţi în acest moment aveţi impresia ca doar corpul dumneavoastră se afla aici şi ca de fapt îmi vorbiţi de undeva din spaţiu? Nu, bineînţeles, deoarece admiteţi existenţa voastră corporală. Pentru ca pornim din acest punct de vedere putem vorbi despre corpul fizic.

La drept vorbind, Conştiinţa Pura este indivizibila. Ea nu se poate împărţi în parţi. Ea nu poseda nici forma, nici „interior", sau „exterior", nici „dreapta", sau „stânga". Conştiinţa Pura, care este deci Inima, include în ea tot ceea ce exista. Nimic nu-i poate fi exterior. Acesta este Adevărul Ultim. Pornind de la acest punct de vedere absolut, este evident imposibil să asociem vreun loc fizic Inimii, Sinelui sau Conştiinţei. De ce? Deoarece corpul este o simplă proiecţie a mentalului care la rândul sau este o umila reflecţie a Inimii luminoase. Cum ceea ce conţine totul ar putea fi mărginită în acest spaţiu minuscul al corpului fizic, când acest corp însuşi nu reprezintă decât o infimă manifestare fenomenala a Realităţii Ultime? Dar cine în această lume va înţelege asta? Oamenii nu pot să gândească decât în termenii corpului fizic şi ai universului senzorial. Să luăm un exemplu: Dumneavoastră spuneţi: „Am părăsit îndepărtata mea tara, situata dincolo de

Himalaya, pentru a veni în acest Ashram", dar acest lucru nu e adevărat. Ce reprezintă „a merge, ce reprezintă „a te întoarce", ce reprezintă orice mişcare pentru Spiritul unic şi universal care sunteţi? Voi sunteţi acolo unde întotdeauna aţi fost. Corpul vostru este cel care şi-a schimbat locul şi s-a transportat dintr-o ţară în alta pană a ajuns la Ashram. Acesta este simplul adevăr. Totuşi pentru o persoană care se considera a fi un subiect ce trăieşte într-o lume obiectiva, aceasta este o propoziţie care pare de domeniul imaginaţiei. Deci, coborând la nivelul de înţelegere obişnuit, i se asociază Inimii un loc determinat în corpul fizic.

Discipolul: Dar cum aş putea înţelege atunci acea afirmaţie a lui Bhagavan, conform căreia experienţa centrului Inimii se poate realiza într-un loc anume din zona pieptului?

Maestrul: Atunci când aţi admis în mod real ca din punctul de vedere veritabil şi absolut Inima (sau Conştiinţa Pura) se găseşte dincolo de spaţiu şi timp, restul vă va fi uşor de înţeles dintr-o perspectivă exactă.

Discipolul: Chiar din aceasta optica am pus întrebarea referitoare la poziţia Inimii. Eu aşi vrea să înţeleg experienţa lui Bhagavan.

Maestrul: Pura Conştiinţă transcende mentalul. Ea este experimentata direct. Înţelepţii cunosc existenta lor acorporala, care nu are sfârşit, exact la fel cum oamenii obişnuiţi îşi cunosc existenta în corpul fizic. Totodată, experienţa Conştiinţei poate s-o comporte pe cea a corpului, sau nu. În experimentarea acorporala a Conştiinţei pure un înţelept se afla dincolo de spaţiu şi timp. Lui nu i se poate pune nicio întrebare referitoare la locul în care este plasată Inima. Corpul fizic nu poate rămâne în viaţă în afara Conştiinţei. Senzaţia noastră ca trăim într-un corp are deci ca baza Conştiinţa. Dar, această senzaţie corporală, prin însăşi natura ei, implica limitări şi

nu poate coincide cu conştiinţa eterna şi fără sfârşit. Ea nu este decât un reflex punctual şi minuscul al conştiinţei Pure cu care înţeleptul a înţeles că este identic. Pentru el, prin urmare, aceasta conştiinţă corporală nu este decât un fel de reflexie în Conştiinţa infinita şi radioasa care este el însuşi. Este singurul mod în care înţeleptul îşi resimte existenta fizica. În timpul experienţei sale transcendente când percepe Inima în calitate de Pura Conştiinţă, înţeleptul nu ţine în niciun fel cont de corpul său. El localizează atunci în interiorul limitelor sale corporale aceasta experienţa a Absolutului, printr-un fel de amintire senzoriala care provine din momentele în care el este conştient de corpul său.

Discipolul: Pentru oameni ca mine, care nu au nici experienţa directa a Inimii şi nici amintirea care reprezintă o consecinţă a acestei experienţe, problema pare destul de dificila. Am putea să încercăm să ghicim acest loc?

Maestrul: dacă locul inimii ar fi trebuit să depindă de un fel de ghicit, chiar şi pentru omul obişnuit, aceasta ar fi fost o problemă lipsită de importanta. Dar nu, în niciun caz, nu poate fi vorba de ghicit; trebuie să existe o intuiţie reala şi infailibila.

Discipolul: Cine trebuie să aibă aceasta intuiţie?

Maestrul: Toată lumea.

Discipolul: Sri Bhagavan, îmi atribuiţi o cunoaştere intuitiva a Inimii?

Maestrul: Nu, nu a Inimii, ci a amplasării sale în corpul fizic.

Discipolul: Sri Bhagavan, afirmaţi ca eu îmi cunosc prin intuiţie poziţia Inimii în corpul fizic?

Maestrul: De ce nu?

Discipolul: (arătându-se cu degetul) Sri Bhagavan, vă referiţi la mine personal?

Maestrul: da, iată intuiţia. Cum v-aţi desemnat prin acest gest? Nu v-aţi plasat degetul pe partea dreaptă a pieptului? Chiar acolo este centrul Inimii.

Discipolul: Ne putând să cunosc direct Inima trebuie, deci, să mă sprijin pe aceasta intuiţie?

Maestrul: Ce este atât de şocant? Atunci când un şcolar afirma „Eu sunt cel care a făcut aceasta adunare" sau atunci când va întreabă „Vreţi ca eu să vă aduc să citiţi această carte"? vă va desemna capul său, care i-a permis să facă adunarea, sau picioarele sale, care l-au purtat atât de rapid pentru a vă face un serviciu? Nu. În ambele cazuri degetul arătător se va îndrepta către partea dreaptă a corpului în mod natural, exprimând cu inocenta acest adevăr profund ca sursa Eului sau se găseşte acolo. Aceasta este o intuiţie infailibila care, în acest fel, îl face să se refere la el însuşi, la aceasta Inima care este Sinele. Este un act absolut involuntar şi universal, identic la toţi indivizii. Ce dovada mai convingătoare doriţi în legătură cu poziţia Inimii în corpul fizic.

Discipolul: Totuşi, eu am auzit un sfânt declarând că îşi resimte experienţele spirituale în locul situat între sprâncene.

Maestrul: Cum am mai spus deja, aici este vorba de realizarea ultima şi Perfecta, care transcende relaţia subiect – obiect. Atunci când este realizata, nu mai contează unde este plasată experienţa spirituală.

***Discipolul*:** Este vorba de a şti care dintre cele două puncte de vedere este corect:

1. Centrul experienţelor spirituale este situat între sprâncene.
2. El este situat în zona pieptului.

***Maestrul*:** dacă doriţi să vă dăruiţi unei practici spirituale vă veţi concentra între sprâncene. Veţi realiza atunci Bhavana (contemplarea imaginativa a mentalului). Starea suprema (Anubhava) sau realizarea cu care va identificaţi complet şi în care vi se resoarbe întreaga individualitate, transcende mentalul. Atunci nu mai exista niciun centru care să vi se pară distinct şi separat.

***Discipolul*:** Aş vrea să vă pun o întrebare în termeni uşor diferiţi. Locul dintre sprâncene poate fi considerat sediu al sinelui?

***Maestrul*:** Dumneavoastră acceptaţi Sinele ca sursa ultima a Conştiinţei, care subzista fără schimbare în cele trei stări ale mentalului. Admiteţi acest lucru. Dar priviţi ce se întâmpla cu o persoană în meditaţie care se lasa stăpânită de somn. Primul semn al acestei toropeli este următorul: capul începe să cadă spre piept. Acest fenomen nu ar putea să se producă dacă Sinele ar fi fost situat între sprâncene sau în orice altă parte a capului. În timpul somnului profund, experienţa Sinelui nu este resimţita între sprâncene. Deci, nu am putea considera acest centru ca fiind sediul Sinelui fără a accepta în acelaşi timp faptul ca acesta din urma îşi abandonează din când în când locul său, ceea ce este absurd. Sadhaka (aspirantul la spiritualitate) poate avea, cu siguranţă, experienţe la nivelul tuturor centrilor sau chakra asupra cărora el îşi concentrează atenţia. Nu este niciun motiv să concluzionam ca locul particular al acestor experienţe ar fi, ipso facto, locul sinelui. Se povesteşte o istorie interesanta despre Kamal, fiul sfântului Kabir. Ea arata faptul ca acest cap şi locul dintre sprâncene nu poate fi considerat ca sediu al Sinelui. Kabir avea o intensă devoţiune fata de Sri Rama. El nu ezita niciodată să ofere de mâncare celor care aduceau din toată inima lor, slava lui Dumnezeu. Totuşi, într-o zi el a constatat că nu avea suficiente provizii cât ar fi fost nevoie pentru o reuniune a credincioşilor. Nimic nu a putut totuşi să îl oprească să pregătească dinainte masa în dimineaţa următoare. Împreună cu fiul sau au părăsit casa în timpul nopţii pentru a face rost de alimente. Se povesteşte, ca tatăl şi fiul au luat toate proviziile unui vânzător printr-o gaură pe care au făcut-o în peretele casei acestuia. Apoi, fiul s-a întors pentru a trezi familia vânzătorului şi a le spune ca ei au fost prădaţi, deoarece a anunţa acest lucru era pentru

el o chestiune de principiu. Din nefericire, atunci când a vrut să se salveze fugind prin spărtura zidului, pentru a-şi ajunge tatăl care îl aştepta la celălalt colţ al casei, trupul sau s-a înţepenit în acea spărtură şi i-a fost imposibil să scape de acolo. Ne vrând să fie descoperit de urmăritorii săi (deoarece în acest caz i-ar fi fost imposibil să-i hrănească pe credincioşi a doua zi), Kamal l-a strigat pe tatăl sau cerându-i să-i taie capul şi să i-l ia cu el, ceea ce acesta a şi făcut. Kabir a reuşit să fugă cu proviziile furate şi cu capul fiului său, pe care l-a ascuns pentru a nu fi descoperit hoţul proviziilor. Dimineaţa următoare, Kabir i-a primit pe credincioşi aşa cum fusese stabilit, fără să se îngrijoreze de loc de evenimentele din noaptea precedenta. „Dacă aceasta este voinţa lui Rama, şi-a zis el, ca fiul meu să-şi piardă viaţa, aşa să fie!” Seara, el a ieşit în ora; în procesiune cu grupul prietenilor lui, pentru a realiza un Bhajana şi toate celelalte ritualuri tradiţionale. În acest timp, vânzătorul căruia i se furaseră alimentele, s-a dus să se plângă regelui şi a arătat corpul mutilat al lui Kamal. Dar ce indiciu putea să-i aducă un corp fără cap? Pentru a descoperit identitatea cadavrului, regele a ordonat să fie expus într-un loc foarte vizibil al străzii principale în speranţa ca cineva va veni să-l recunoască sau să îl ia. Într-adevăr, niciun cadavru nu putea fi abandonat fără ca părinţii şi familia sa să îl binecuvânteze. Regele spera să obţină noi informaţii de la omul care s-ar fi apropiat şi ar fi luat trupul băiatului, şi de aceea el pusese câţiva poliţişti să supravegheze acel loc. Kabir şi credincioşii, cântând Bhajana au ajuns să treacă pa strada exact prin locul pe unde se afla corpul lui Kamal. Spre surprinderea tuturor a fost văzut atunci cadavrul ridicându-se şi începând să-şi mişte mâinile ritmic, marcând măsura Bhajanei pe care grupul o cânta. Aceasta istorie dovedeşte ca nici capul, nici locul dintre sprâncene nu sunt sediul Sinelui. Totodată s-a remarcat faptul ca dacă unui luptător pe câmpul de bătălie i se taie capul printr-o lovitura viguroasa de sabie, corpul

continua să se deplaseze şi să-şi mişte mâinile ca şi cum ar continua lupta, înainte de a cădea total lipsit de viaţă.

***Discipolul*:** Dar corpul lui Kamal era totuşi mort de mai multe ore.

***Maestrul*:** Ceea ce numiţi moarte nu era pentru Kamal o experienţă extraordinară. Iată ce i s-a întâmplat când era încă şi mai tânăr. În copilăria sa, Kamal a avut un prieten de aceeaşi vârstă cu care se juca adesea un joc cu bile. Ei doi au stabilit o regula conform căreia cel care a pierdut una sau două partide trebuie să se recompenseze dând un gaj. Ei s-au despărţit într-o seară rezultatul final fiind o partidă în plus în favoarea lui Kamal. Ziua următoare, văzând ca prietenul sau nu soseşte la întâlnire, Kamal s-a dus la el pentru a-i cere gajul. Acolo, o imagine teribila îl aştepta. Prietenul sau era întins pe un pat iar familia plângea lângă el. „Ce s-a întâmplat?" Întreba Kamal. „El s-a jucat cu mine aseară şi îmi datorează un gaj". Părinţii şi-au amplificat plânsul spunând ca copilul a murit. „Nu!" A spus Kamal. „El nu este mort. El doar se preface ca să nu-mi plătească gajul pe care mi-l datorează". Membrii familiei au protestat, cerându-i lui Kamal să constate singur ca nefericitul copil era mort şi avea corpul ţeapăn şi rece. „Pura comedie", a spus Kamal. „Voi afirmaţi ca trupul lui este ţeapăn şi rece?" Ce dovedeşte aceasta? Şi eu pot face acest lucru. Spunând astfel, el s-a întins lângă prietenul său şi într-o clipă a devenit ţeapăn şi rece ca un mort. Săracii oameni, care până atunci plânseseră moartea propriului lor copil, au început, plini de uimire şi suferinţa, să plângă de asemenea moartea lui Kamal. Dar dintr-odată Kamal se ridică şi spune: „Vedeţi! Am fost mort" aşa cum spuneţi voi. Totuşi, iată-mă din nou viu, plin de forţă şi ardoare. În acelaşi fel, încearcă şi el să mă păcălească, dar eu nu-l voi lăsa să o facă, căci eu nu cred în comedia asta a lui". În final, sfinţenia inerenta a lui Kamal a readus viaţa copilului mort care i-a plătit gajul pe care îl datora. Morala acestei

povestiri este ca moartea nu înseamnă distrugerea Sinelui. Relaţiile sinelui cu corpul nu sunt limitate la naştere şi moarte. Locul sau în corpul fizic nu are nicio legătură cu experienţele resimţite într-un loc particular, ca de exemplu locul dintre sprâncene: aceste experienţe sunt datorate, într-adevăr, practicii lui Dhyāna asupra acestui centru. Starea supremă a conştiinţei de Sine nu este niciodată absenta. Ea transcende cele trei stări ale mentalului, ea transcende viaţa şi moartea.

***Discipolul*:** Deoarece Sri Bhagavan a declarat ca Sinele poate să fie resimţit în oricare din centri de forţă, deşi locul sau este în Inima, nu ar fi posibil, gratie practicii lui Dhyāna asupra centrului dintre sprâncene, ca tocmai acest centru să devină locul Sinelui?

***Maestrul*:** Atâta vreme cât este vorba de o etapă în practica concentrării, în care ne fixam atenţia asupra unui loc determinat, orice consideraţie despre locul sinelui nu poate fi decât o teorie. Voi vă gândiţi că sunteţi subiectul, cel care vede. Locul în care se concentrează atenţia voastră devine obiectul care este văzut. Este deci vorba despre ceea ce se numeşte pur şi simplu Bhavana (ideaţie). Atunci, când din contra, deveniţi Martorul, va absorbiţi în Sine şi nu sunteţi decât una cu El. Aceasta este Inima.

***Discipolul*:** Trebuie să practicam neapărat concentrarea asupra locului dintre sprâncene?

***Maestrul*:** Atunci când se practica Dhyāna, oricare ar fi ea, obiectul asupra căruia sadhaka îşi fixează mintea, încetează să mai existe şi să fie distinct de subiect. Subiectul şi obiectul devine Sinele unic, Inima. Practica concentrării asupra centrului dintre sprâncene este o Sadhana ca oricare alta. Pe durata concentrării gândurile sunt disciplinate eficient. Şi iată motivul: orice gând reprezintă o activitate extrovertita a mentalului. El constituie o consecinţă directa a „vederii” fizice sau mentale. Totodată trebuie să notam ca aceasta Sadhana

speciala, care consta în fixarea atenţiei între sprâncene, trebuie însoţită de Japa; într-adevăr, (în ordinea importantei organelor de simt), ceea ce vine imediat după ochiul fizic este urechea fizica, fie pentru a disciplina fie, din contra, pentru a dispersa mentalul. Tot astfel, după ochiul mentalului (cu alte cuvinte, vizualizarea mentală a obiectului) urmează urechea mentalului (cu alte cuvinte, articularea şi ascultarea mentală a cuvântului) care este cea mai importantă pentru a disciplina şi a reîntări mentalul, sau pentru a-l distrage şi, prin urmare, pentru a-i disipa forţele. Atunci când va fixaţi ochiul mentalului asupra unui centru, de exemplu centrul dintre sprâncene, trebuie să practicaţi totodată articularea mentală a unui Nama (nume) sau a unei Mantra. Dacă nu, veţi pierde cu rapiditate din vedere obiectul concentrării. Sadhana, aşa cum a fost descrisa, conduce la identificarea numelui, verbului, sinelui – oricare ar fi termenul folosit – cu centrul ales pentru a ne realiza Dhyāna. Cât despre Realizarea Ultima, aceasta este Conştiinţa pura, Sinele, Inima.

***Discipolul*:** De ce Sri Bhagavan nu ne da anumite indicaţii privind practica concentrării asupra vreunui centru anume sau Chakra?

***Maestrul*:** Yoga-Sutras desemnează sahasrara în zona creştetului, ca fiind sediul Sinelui. Purusha Sukta declara că este Inima. Pentru a-i permite unui sadhaka să nu fie mereu supus îndoielilor mereu posibile, îl sfătuiesc să simtă „firul conducător” al lui „Eu” sau al lui ‚Eu sunt” şi să-l urmeze până ajunge la sursa sa. Eu îl sfătuiesc astfel deoarece, în primul rând este imposibil pentru oricine să aibă cea mai mică îndoiala asupra noţiunii de eu, în al doilea rând, oricare ar fi Sadhana adoptata, scopul final este realizarea sursei lui „Eu sunt”, care, formează chiar premizele experienţei voastre. Dacă, prin urmare, veţi practica Ātma Vichara veţi ajunge la Inima care este Sinele.

Căutarea sinelui

Discipolul: Cum putem realiza Sinele?
Maestrul: Sinele cui? Găseşte-l!
Discipolul: Al meu, dar cine sunt eu?
Maestrul: Găseşte-te pe tine însuţi!
Discipolul: Nu ştiu cum să fac acest lucru.
Maestrul: Este suficient să reflectezi la această întrebare: Cine spune: „Eu nu ştiu”? Cine este „Eu în aceasta întrebare? Cine este cel care este necunoscut?
Discipolul: Cineva sau ceva din mine.
Maestrul: Cine este acel cineva? În interiorul cui?
Discipolul: Acesta este probabil un fel de putere.
Maestrul: Găseşte-o!
Discipolul: Pentru ce m-am născut?
Maestrul: Cine este născut? Răspunsul este acelaşi pentru toate întrebările.
Discipolul: Atunci, cine sunt eu?
Maestrul: (surâzând) Ai venit pentru a mă face să trec un examen? Tu trebuie să spui cine eşti.
Discipolul: Chiar dacă aş încerca de mii de ori nu cred că aş putea ajunge să percep acest „Eu”. Nu-mi este perceptibil în mod clar.
Maestrul: Cine declara ca „Eu” nu este perceptibil? Exista doi „Eu” în tine în care unul nu îl discerne pe celălalt?
Discipolul: În loc să caut „Cine sunt eu” as putea să-mi pun întrebarea: „Cine sunteţi dumneavoastră?”. Mintea mea s-ar putea fixa atunci asupra dumneavoastră, căci eu vă consider ca fiind Dumnezeu, sub forma *Gurului*. As putea fi astfel mai aproape de scopul meu focalizându-mă asupra acestei căutări decât să mă întreb „Cine sunt eu?”
Maestrul: Oricare ar fi forma căutării tale, vei fi în final obligat să ajungi la un „Eu” unic, la Sine. Toate distincţiile care se stabilesc între „Eu” şi „voi”, între Maestru şi discipol, etc., sunt simple semne ale ignorantei. „Eul suprem este singurul care exista. A gândi altfel

înseamnă a ne crea iluzii. Exista în *Purana* povestea înţeleptului Ribhu şi a discipolului Nidagha. Ea este foarte instructiva.

Ribhu a transmis discipolului sau Adevărul Suprem al lui *Brahman* (Supremul Absolut) Unic, fără egal. Totuşi, în pofida erudiţiei şi inteligentei sale, Nidagha nu a simţit în el convingerea ca el ar fi făcut pentru a adopta şi a urma calea *Juana* (Cunoaşterii). El s-a întors în satul sau natal pentru a-şi dedica întreaga viaţă respectării regulilor morale şi religiei rituale.

Dar înţeleptul îşi iubea discipolul tot atât de mult cât acesta din urma îşi venera maestrul. În ciuda vârstei sale înaintate, Ribhu se hotărî să meargă în satul lui Nidagha pentru aşi găsi discipolul şi a vedea până la ce punct a reuşit acesta, în urma învăţăturilor primite, să transcendă ritualismul religios. Înţeleptul s-a deghizat pentru a vedea cu propriii săi ochi felul în care Nidagha se comporta atunci când nu ştia că este observat de maestrul său. Într-o zi, Ribhu, deghizat în taran, şi-a întâlnit discipolul care tocmai privea cu atenţie o procesiune regala. Fără a fi recunoscut de Nidagha, taranul a întrebat de ce este atâta agitaţie. I s-a răspuns ca trecea regele.

— „O, este regele! Este în faţa procesiunii!”

— „Dar unde este?” A întrebat taranul.

— „Acolo, pe elefant” i-a răspuns Nidagha.

— „Spuneţi ca regele este pe elefant. Da, îi văd pe amândoi, a răspuns taranul. Dar care este regele şi care elefantul?”

— „Ce!” A exclamat Nidagha. „Îi vedeţi pe amândoi dar nu ştiţi ca omul care este deasupra este regele şi animalul de dedesubt este elefantul? Înseamnă că îmi pierd timpul vorbind cu un asemenea om!”

— „Vă rog nu vă pierdeţi răbdarea cu un ignorant ca mine, l-a rugat taranul. Aţi spus deasupra şi dedesubt. Ce vreţi să spuneţi cu aceasta?”

Nidagha nu a mai putut suporta:

— „Vedeţi regele şi elefantul, unul deasupra şi celălalt dedesubt şi vreţi totuşi să ştiţi ce semnifica „deasupra şi „dedesubt!” A exclamat el. Dacă lucrurile pe care le vedeţi şi cuvintele pe care le rostesc nu va ajuta deloc, doar acţiunea va putea să vă înveţe câte ceva. Aplecaţi-vă şi veţi vedea!”

Taranul s-a supus. Nidagha s-a suit pe umerii săi şi i-a spus: „Acum veţi înţelege. Eu sunt deasupra, ca regele; tu eşti dedesubt, ca elefantul. Acum este clar?”

— „Nu, nu încă” a răspuns taranul liniştit. „Spuneţi că sunteţi „deasupra” ca regele şi ca eu sunt „dedesubt” ca elefantul. „Regele”, „elefantul”, „deasupra”, „dedesubt” până aici este clar. Dar vreţi să îmi explicaţi ce înţelegeţi prin „Eu” şi „Tu”?”

Atunci când Nidagha s-a găsit brusc confruntat cu o problemă atât de importanta, care consta în a defini pe „tu” în raport cu „eu”, în mintea sa s-a făcut lumina. El s-a aruncat imediat la pământ şi a căzut la picioarele maestrului sau spunând: „Cine, dacă nu Ribhu, venerabilul meu maestru, ar putea smulge astfel mintea mea de la aceasta existenta fizica dezvelita de profunzime, pentru a o aduce la Existenta adevărată a Sinelui? O, maestre binevoitor, îţi implor binecuvântarea!”

Deoarece scopul vostru consta în a transcende fără întârziere, graţie lui *Atma-Vichara*, zădărnicia acestei existente fizice, cum puteţi justifica aceste distincţii între „tu” şi „eu”, care aparţin corpului? Atunci când va direcţionaţi mintea către interior pentru a căuta aici sursa gândurilor, unde este „tu” şi unde este „eu”? Trebuie mai întâi să căutaţi pentru a deveni în final Sinele. El cuprinde în el însuşi toate fenomenele.

Discipolul: Dar nu este ciudat faptul ca „Eul” trebuie să caute” Eul”? Căutarea prin intermediul întrebării „Cine sunt eu”? Nu reprezintă la urma urmelor o

formula goala? Sau este necesar să-mi pun aceasta întrebare la nesfârşit, repetând-o ca o Mantra?

Maestrul: Căutarea Sinelui cu siguranţă nu implica o formula goală. Este mai mult decât repetarea oricărei Mantra. Dacă cercetarea interioară bazată pe întrebarea Cine sunt eu? Ar fi fost o simplă investigaţie mentala, ea n-ar fi avut o valoare prea mare. Scopul căutării Sinelui prin intermediul acestei întrebări consta în a focaliza întregul mental asupra Sursei sale. Deci nu este vorba despre un „Eu”. În final, Căutarea Sinelui înseamnă mult mai mult decât o formula goala, deoarece ea implica o activitate intensă a întregului mental pentru ca el să rămână fixat asupra purei Conştiinţe a Sinelui.

Căutarea Sinelui este singura metoda directa pentru a realiza Existenta necondiţionată şi absoluta care sunteţi voi cu adevărat.

Discipolul: De ce căutarea Sinelui prin intermediul acestei întrebări este considerată singura metoda directa ce conduce la *Juana*?

Maestrul: Deoarece toate felurile de *Sadhana*, cu excepţia celei a lui *Atma-Vichara*, presupun să păstrăm mentalul ca suport al *Sadhanei* însăşi. Fără mental, nicio Sadhana nu poate să fie practicata în afară de cea despre care vorbeam.

Ego-ul poate lua forme diferite din ce în ce mai rafinate pe măsură ce avansam în practica spirituala, dar el niciodată nu este distrus.

Atunci când Janaka (un străvechi rege înţelept, ce reprezintă pentru *Vede* un ideal, acela al armonizării dintre starea de eliberare şi eficacitate sociala) a exclamat: „Acum am descoperit hoţul care nu a încetat să acţioneze pentru a mă ruina! El va fi imediat executat!”, el făcea aluzie la ego, la mental.

Discipolul: Dar hoţul poate fi perceput la fel de bine şi prin alte *Sadhana*.

Maestrul: A încerca să distrugi ego-ul sau mentalul

prin alte *Sadhana* decât *Atma-Vichara*, este ca şi cum hoţul s-ar deghiza în poliţist pentru a prinde hoţul, adică pe el însuşi. Doar *Atma-Vichara* poate revela adevărul ca nici ego-ul şi nici mentalul nu exista. Doar aceasta permite să realizăm Existenta pura nediferenţiata: Sinele, Absolutul.

Fiind realizat Sinele, nu mai rămâne nimic de cunoscut, deoarece acesta este fericirea perfecta, este Totul.

Discipolul: În această viaţă plină de limitări, as putea realiza eu vreodată fericirea Sinelui?

Maestrul: Aceasta fericire a Sinelui este mereu cu tine şi o vei găsi şi tu singur dacă o vei căuta cu ardoare. Cauza suferinţei nu se găseşte în viaţa exterioară. Ea este în tine şi se găseşte în ego. Tu îţi creezi limite ţie însuti şi apoi începi o luptă fără speranţă pentru a le transcende. Toate suferinţele sunt datorate egou-lui. Durerile apar din cauza sa. La ce ar fi de folos să atribui evenimentelor vieţii cauza acestei suferinţe care se afla în mod real în tine? Ce bucurie aţi putea găsi în lucrurile exterioare vouă? Şi chiar dacă aţi obţine-o, cât timp ar putea dura ea? Dacă negati ego-ul şi îl transformaţi în cenuşă negându-i existenta, veţi fi liberi. Dacă îl acceptaţi vă va impune limitări şi vă veţi lansa într-o lupta inutila pentru a le transcende. În acest fel hoţul a încercat să-l „ruineze” pe regele Janaka. A fi Sinele, care este adevărata voastră natura, este singurul mijloc de a realiza beatitudinea, binele vostru etern.

Discipolul: Deoarece nu am realizat acest adevăr, ca doar Sinele exista, n-ar fi mai bine să adopt *Bakti Marga* (*Marga*cale) şi *Yoga Marga*, ca fiind mai potrivite scopurilor *Sadhanei* decât *Vichara Marga*? Realizarea fiinţei noastre absolute, adică a lui Brahma Juana (cunoaşterea lui Brahman, Supremul Absolut) nu ar fi imposibil de atins pentru un om obişnuit ca mine?

Maestrul: Brahma Juana nu este o cunoaştere pe care s-o dobândeşti şi care să-ţi dea bucuria atunci când ai

dobândit-o. Acesta este un punct de vedere fals, care va trebui abandonat. Aceasta presupunere ignoranta va produce chinuri fără sfârşit ca în cazul celor zece prosti care se lamentau pentru „pierderea” celui de al zecelea tovarăş care nu fusese niciodată pierdut. De unde apare în aceasta parabola cel de al zecelea om? S-a pierdut el vreodată? Înţelegând ca el a fost întotdeauna acolo, exista ceva nou de cunoscut? Cauza tristeţii lor nu se afla în pierderea unuia dintre ei ci în propria lor ignoranta, cu alte cuvinte în presupunerea lor ca unul dintre ei se înecase, deşi le era imposibil să ştie care, deoarece ei nu număraseră decât noua persoane. Tot astfel este şi cazul tău. Nu exista în realitate niciun motiv pentru care să fi trist sau nenorocit. Tu însuti impui limitări propriei tale naturi de fiinţa infinita şi apoi tot tu te plângi pentru că nu eşti decât o creatură finita. În acel moment realizezi o *Sadhana* sau o alta pentru a elimina aceste limitări care de fapt nu exista. Dar dacă *Sadhana* ta admite existenta lor, cum te va ajuta ea să transcenzi aceste limitări? De aceea eu îţi spun că trebuie să cauţi ceea ce eşti cu adevărat – fiinţa pura, infinita, Sinele Absolut. Eşti mereu Sinele şi numai el. Prin urmare, nu poţi să ignori în mod real niciodată Sinele; ignoranta ta este fără fundament, ca cea a celor zece nefericiţi care îşi plângeau tovarăşul. Ea este cea care îi făcea să sufere. Deci adevărata cunoaştere nu va crea pentru tine o nouă fiinţa. Ea va aboli pur şi simplu „ignoranta ta ignoranta”. Fericirea nu este adăugata naturii tale. Ea nu face decât să se reveleze ca fiind starea ta adevărată, naturala, eterna şi de nesfârşit. Singurul mod de a te elibera de suferinţă consta în a cunoaşte şi a fi Sinele. Cum ar putea fi aceasta în afara ta?

Cunoaşterea sinelui

Invocaţie

1. Dacă Realitatea Ultima nu ar fi în noi, s-ar putea ajunge la cunoaşterea fiinţei Divine? Eliberata de orice gând, Realitatea Ultima sălăşluieşte în Inima,

fiind sursa tuturor gândurilor. O numim deci Inima. Cum am putea s-o contemplam? A rămâne mereu în Inima înseamnă a o contempla.

2. Cei care manifesta o teamă intensa fata de moarte, cauta refugiul la picioarele Divinului care este dincolo de moarte şi naştere. Atunci, aceşti oameni fiind morţi fata de ei înşişi (fata de aspectele inferioare ale egoului şi fata de orice posesiune), cum ar putea să mai fie afectaţi de gândul morţii? Ei sunt nemuritori, căci Sinele este etern.

- Din percepţia reală a lumii decurge acceptarea unui principiu primordial unic, cu puteri nelimitate. Imagini având nume şi forme, spectatorul şi ecranul pe care acesta priveşte imaginile, cât şi lumina graţie căreia el vede, toate acestea sunt doar EL Însuşi – Principiul Unic.
- Toate religiile postulează trei principii de bază: lumea, individul şi Dumnezeu. În toate acestea trei, doar Realitatea Supremă Unica se manifesta. Poţi spune: „Acestea trei sunt în mod real trei principii distincte" doar atât timp cât egoul subzistă. Dar, transcendând egoul limitat iluzoriu şi trăind starea iluminatorie de înţelegere a naturii noastre reale ultime, în care egoul dispare, realizam starea perfecta în care totul ne apare ca fiind Unicul, Realitatea Supremă.
- Cât este de folositor pentru noi să ne întrebăm dacă lumea este reala sau este doar o simplă aparenta iluzorie, dacă lumea este conştientă sau nu, dacă este bucurie sau durere?
- În starea în care abandonam punctul de vedere limitat, ridicându-ne deasupra lumii, recunoaştem Divinul şi abandonam orice noţiune de unitate sau dualitate, de Sine sau de ego. Dacă Sinele ar avea forma, în mod corespunzător, lumea şi Dumnezeu ar părea, de asemenea, că au forma; dacă Sinele ar fi

fără forma, cine ar mai putea să vadă forma lui Dumnezeu şi a lumii, şi cum? Fără ochi poate fi văzut un obiect? Sinele atotvăzător este Ochiu', iar acest Ochi este ochiul Infinitului.

- Corpul este o formă compusa din cinci învelişuri, deci toate cele cinci învelişuri sunt implicate în noţiunea de corp. Poate exista lumea separată de corp? Fără corp, a putut vedea cineva lumea?
- Lumea nu este nimic altceva decât o manifestare obiectiva de concepţii condiţionate de cele cinci organe de simţ. Deoarece prin intermediul acestor cinci organe de simţ un mental unic concepe existenta lumii, lumea nu este nimic altceva decât acest mental. În afara mentalului, ar putea exista lumea?
- Deşi lumea şi cunoaşterea sa rămân, răsar şi dispar împreună, totuşi lumea nu poate fi percepută decât prin intermediul cunoaşterii mentalului. Doar perfecţiunea în care lumea şi cunoaşterea se nasc şi dispar, care străluceşte fără să răsară şi să apună, este Realitatea Ultima.
- Oricare ar fi numele şi forma sub care este adorat Divinul, acestea nu sunt decât mijloace de a-L realiza dincolo de nume şi forma. Adevărată Realizare este doar aceea prin care Sinele individual se recunoaşte în Divin, atingând pecea şi realizând identitatea cu El.
- Dualitatea subiect-obiect şi triada observator-observaţie-observat nu pot exista decât fiind susţinute de Realitatea Unică. Dacă ne întoarcem către interior în căutarea acestei Realităţi Ultime, toate celelalte aspecte dispar. Cei care văd aceasta, sunt cei ce cunosc înţelepciunea. Niciodată ei nu sunt supuşi dualităţii.
- Cunoaşterea obişnuită este mereu însoţită de ignoranta, iar ignoranta este însoţită de cunoaşterea

obişnuită limitata; singura adevărata Cunoaştere este cea prin care este cunoscut Sinele. El poate fi realizat căutând să înţelegem ceea ce înglobează cunoaşterea şi ignoranta.

- A cunoaşte tot restul fără a-ţi cunoaşte Sinele esenţa individuală, deci fără a cunoaşte Cunoscătorul însuşi, nu este oare o dovadă a ignoranţei?
- Atunci când este cunoscut Sinele, care este substratul cunoaşterii obişnuite şi al ignoranţei, cunoaşterea obişnuită şi ignoranţa dispar.
- Adevărata Cunoaştere este doar aceea în care nu este nici cunoaştere obişnuită, nici ignoranţă. Ceea ce este cunoscut în mod obişnuit nu este Cunoaştere adevărată. Doar Sinele străluceşte şi nu există nimic altceva de cunoscut decât Sinele. El singur este Cunoaşterea. El nu este vid.
- Sinele, care este Cunoaştere adevărată, este Realitatea Unică; cunoaşterea multiplicităţii este o falsa cunoaştere. Nici chiar aceasta falsa cunoaştere, care este de fapt ignoranta, nu poate exista ea însăşi separată de Sine, care este Adevărata Cunoaştere. Varietatea ornamentelor din aur este ireala deoarece niciunul dintre ele nu poate exista fără aurul din care toate sunt făcute.
- Dacă vorbim la persoana întâi, se manifesta, de asemenea, şi persoana a doua şi a treia. Dacă căutăm natura reală a persoanei întâi şi o recunoaştem, atunci pierderea noţiunii de „eu” antrenează pierderea noţiunii de „tu” şi „el”. Starea care rezulta, ce străluceşte în Divin, este starea naturala a fiecăruia, este Sinele.
- Trecutul şi viitorul nu pot exista decât în raport cu prezentul. De altfel, atunci când ele înseşi se manifestă, nu sunt altceva decât prezent.
- A dori să determini natura trecutului şi a viitorului ignorând prezentul în sine este echivalent cu a vrea

să numeri fără a cunoaşte numărul unu care exprima începutul.

- Ce ar deveni fără noi timpul şi spaţiul? Dacă ne identificam cu corpul, vom fi supuşi timpului şi spaţiului, dar suntem noi oare corpul? Noi suntem Unicul, neschimbat acum, atunci şi pentru totdeauna, aici, acolo şi pretutindeni. Prin urmare noi suntem Sinele pur, dincolo de timp şi spaţiu.
- Pentru cei care nu au realizat Sinele, ca şi pentru cei care L-au realizat, cuvântul „eu" se referă la corp. Însă pentru cei care nu au realizat Sinele, cuvântul „eu" se limitează la corp, în timp ce pentru cei care au realizat Sinele, care cuprinde şi pătrunde şi corpul, cuvântul „eu" străluceşte precum Sinele nelimitat.
- Pentru cei care nu au realizat Sinele, ca şi pentru cei care L-au realizat, Adevărul este limitat la forma acestei lumi, în timp ce pentru cei care L-au realizat, Adevărul străluceşte în perfecţiunea fără forma care este însuşi substratul lumii. Acestea sunt toate diferenţele între ei.
- Numai cei care nu cunosc sursa ultima a destinului şi a liberului arbitru discuta, dorind să afle care dintre ele acţionează asupra celuilalt. Cei care cunosc Sinele ca sursa unica a destinului şi a liberului arbitru, sunt eliberaţi de acestea două. Cum ar mai putea ei să se lase prinşi într-o discuţie privind aceste probleme?
- Cel care îl vede pe Dumnezeu fără a vedea Sinele, nu vede decât o imagine mentala. Cel care vede Sinele, Îl vede pe Dumnezeu. Cel care, anihilându-şi complet simţul egoului, vede Sinele, L-a găsit pe Dumnezeu deoarece Sinele nu exista separat de Dumnezeu.
- Care este semnificaţia reală a scrierilor sacre ce afirma ca dacă ai cunoscut Sinele, L-ai cunoscut pe Dumnezeu? Cum poate fi cunoscut propriul Sine? Şi,

deoarece suntem o fiinţă unica, dacă nu ar putea fi cunoscut Sinele, cum ar putea fi cunoscut Dumnezeu? De aceea trebuie să-l devenim ofranda dăruită în sacrificiu.

- Divinul iluminează mentalul şi străluceşte în interiorul acestuia. În afară de orientarea spre interior a mentalului şi fixarea lui continua asupra Divinului, nu exista alt mijloc de a-L cunoaşte pe Dumnezeu cu ajutorul mentalului.
- Nu corpul este cel care se numeşte „Eu”. Nimeni nu poate susţine ca în starea de somn profund, „Eu” încetează să mai existe. Acolo de unde acest „Eu” îşi are izvorul, tot restul îşi are izvorul. Cerceteti cu luciditate mentală locul din care acest „Eu” izvoraşte.
- Nu corpul fizic este cel care se autodenumeşte „Eu”, şi nici Realitatea Supremă a Conştiinţei (care fiind absoluta nu se manifesta). Între cele două, la limita corpului fizic, ceva izvoraşte în calitate de „Eu”. Acest ceva este cunoscut sub numele de CHIT-JADA-GRANTHI (nodul dintre Conştiinţa şi materie inerta) fiind numit totodată şi suflet, corp subtil, ego, SAMSARA, mental şi aşa mai departe.
- El se manifesta fiind asociat unei forme şi se menţine atâta timp cât mai exista o forma. Având forma, el se hrăneşte şi creste. Dar dacă îl cercetam cu atenţie, acest fals spirit, care nu are forma proprie, îşi abandonează stăpânirea sa asupra formei şi se dizolva.
- Dacă egoul exista, tot restul exista de asemenea. Dacă egoul nu exista, nimic altceva nu exista în experienţa empirica. Cu siguranţă, egoul este totul în experimentarea lumi. Deci a căuta ceea ce este acest ego reprezintă fundamentul renunţării la tot.
- Starea în care sentimentul egoului nu izvoraşte este starea reală de existenta. Fără căutarea şi atingerea

acestei stări de neizvorâre a sentimentului de „eu”, cum s-ar putea obţine starea de anihilare a individualităţii, de unde sentimentul de „eu” nu mai poate reveni? Fără aceasta realizare, cum poate fi atinsa adevărata stare a fiinţei, în care este realizata identitatea cu Sinele?

- Precum un om care se scufunda pentru a căuta o comoara ascunsa în apa, tot astfel trebuie să ne scufundam în noi înşine cu ajutorul unui mental focalizat şi lucid, controlându-ne suflul şi cuvântul, pentru a găsi locul de origine a sentimentului de „eu”.
- Singura căutare care conduce la Realizarea Sinelui consta în a înţelege sursa setimentului de „eu”, cu ajutorul unui mental interiorizat şi fără a pronunţa cuvântul „eu”. Meditaţia asupra ideii” eu nu sunt acesta, „eu sunt Acela” poate fi un ajutor în căutare, dar nu poate fi căutarea însăşi.
- Dacă nu punem mental întrebarea „Cine sunt eu?”, eul individual se va nărui, confuz, în momentul în care este atinsa Inima spirituală şi imediat Realitatea Ultima se manifesta spontan sub aspectul „Eu-Eu”. Dar deşi ea se revelează sub aspectul de „Eu”, aceasta nu este egoul, ci Fiinţa perfecta, Sinele Absolut.
- Ce ar mai rămâne de realizat pentru cel care, după ce şi-a dizolvat egoul, este cufundat în beatitudinea Sinelui? Conştiinţa sa este în Sine şi în nimic altceva. Cine ar putea să înţeleagă aceasta stare?
- Deşi scrierile sacre afirma „Acela eşti tu”, a medita asupra ideii „Eu sunt Acela şi nu acesta” nu este decât un semn de slăbiciune mentala, deoarece noi suntem etern Acela, Sinele. Tot ceea ce avem de făcut este de a căuta Sinele care este ceea ce exista cu adevărat, Martorul.
- Este, de asemenea, la fel de absurd a spune „Eu nu

am realizat Sinele” ca şi a spune „Eu am realizat Sinele”. Ar putea exista doi „Sine”, din care unul (Sinele) să fie obiectul realizării celuilalt (cel care afirma „Eu”)? Adevărul accesibil experienţei spirituale a fiecăruia este ca nu exista decât un singur Sine.

- Din cauza iluziei născute din ignoranta, oamenii, în loc să recunoască şi să realizeze plenar Sinele, care este întotdeauna şi pentru toţi Realitatea inerenta dominând prin propria sa natura în centrul Inimii, cauta să afle dacă el exista, dacă el are o forma sau nu sau dacă este dual sau nondual.
- A căuta şi a te stabili în Realitatea Ultima care este Realizarea eterna, este singura Realizare. Toate celelalte realizări (SIDDHIS) sunt asemănătoare cu cele care se derulează în vis. Ar putea ele să apară reale celui care s-a trezit din somn? Ar putea ele să îi înşele pe cei care au atins Realitatea Ultima şi s-au eliberat de MAYA (iluzie)?
- Doar în cazul în care survine ideea „eu sunt corpul”, meditaţia asupra ideii” eu nu sunt acesta, eu sunt Acela” ne poate ajuta să rămânem detaşaţi de corp. De ce trebuie noi să gândim mereu „eu sunt Acela”? Este necesar pentru un om să întreţină ideea „eu sunt un om”? De fapt, nu suntem noi întotdeauna Acela?
- Afirmaţiile: „dualitatea în curs de a fi cucerita, nondualitatea în afara Realităţii Ultime” sunt la fel de false. Atunci când se realizează o cercetare (în dualitate), ca şi atunci când a fost găsit Sinele, cine altul realizează aceasta, dacă nu „cel de-al zeceea om”?
- Aceasta face aluzie la o povestire tradiţională despre un grup de zece prosti care plecaseră într-o călătorie. La un moment dat ei au trecut un râu şi după ce au ajuns pe celălalt mal, au vrut să se

convingă ca trecuseră toţi cu bine. Fiecare a început să numere membrii grupului, dar fiecare i-a numărat pe ceilalţi noua şi a uitat să se numere pe sine însuşi. Gândind ca cel de-al zecelea om s-a înecat, au început să-l plângă. Tocmai în acel moment trecea pe acolo un călător care i-a întrebat ce se întâmplase. El şi-a dat seama imediat de cauza greşelii lor şi pentru a-i convinge ca nu s-a petrecut nimic rău, i-a pus să treacă prin fata lui şi le-a dat, fiecăruia în parte, câte o lovitură în momentul în care treceau, cerându-le să numere loviturile.

- Atâta timp cât omul acţionează ataşat, el recoltează de asemenea fructele acţiunilor sale, dar atunci când el realizează Sinele, căutând să înţeleagă cine este cel care acţionează cu adevărat, simţul sau de a fi cel care acţionează dispare şi tripla KARMA este terminata. Aceasta este starea de eterna eliberare.
- Atâta timp cât omul se considera legat, gândurile de înlănţuire şi eliberare persista. Căutând ceea ce este legat se realizează Sinele etern, desăvârşit şi liber. Când ideea de înlănţuire încetează, ar mai putea să subziste ideea de eliberare?
- Dacă se spune ca eliberarea este de trei feluri, cu forma, fără forma, sau cu şi fără forma, atunci lăsaţi-mă să vă spun ca anularea acestor trei forme de eliberare este singura, adevărata Eliberare.

Anubandham

Invocaţie

1. „Acela în care toate aceste lumi se odihnesc, Acela din care ele sunt făcute, Acela care le proiectează, Acela pentru care ele exista, Acela din cauza căruia ele apar în existenta şi Acela care este ceea ce ele sunt în mod real – Acela singur este cel Real, Adevărat. Acela este comoara din Inimă”.

- Prezenta în preajma înţelepţilor care au realizat

adevărul ne eliberează de ataşamentele simţurilor; aceste ataşamente, odată dispărute, sunt distruse la rândul lor ataşamentele mentalului; cei la care ataşamentele mentalului sunt de asemenea distruse devin unul cu Acela (Sinele) care este imuabil. Ei ating eliberarea în această viaţă. Preţuiţi tovărăşia unor asemenea înţelepţi.

- Aceasta Stare Suprema, obţinută aici şi acum prin prezenta în preajma înţelepţilor şi prin meditaţie profunda proprie căutării Sinelui în Inima, nu poate fi obţinută cu ajutorul unui profesor obişnuit, sau prin cunoaşterea scrierilor sfinte nici prin acţiuni merituoase şi nici prin orice alt mijloc.
- Dacă ne aflam în preajma înţelepţilor şi asimilam în mod direct învăţătura lor, la ce ne-ar mai putea folosi diferitele discipline individuale? Spuneţi-mi ce rost mai are un evantai atunci când sufla vântul dulce şi proaspăt din sud.
- Agitaţia mentală şi excitaţia corporală sunt calmate prin influenta lunii. Mizeria şi suferinţa sunt eliminate cu ajutorul arborelui KALPAKA (1); păcatele sunt spălate prin îmbăierea în apele sacre ale Gangelui. Însă toate aceste nenorociri sunt eliminate dintr-odată prin simplul DARSHAN (învăţături orale) al unui înţelept fără egal.
- (1) – KALPAKA = arbore celest care acorda toate favorurile solicitate spontan prin rugăciune.
- Nici apa sfânta a locurilor de pelerinaj, nici icoanele şi reprezentările divine făcute din pământ sau piatra nu ar putea fi comparate cu privirea plină de graţie a înţeleptului. Acestea nu purifica decât după un timp îndelungat, pe când simpla privire a unui înţelept este suficientă pentru a realiza spontan purificarea.
- Discipolul: Cine este Dumnezeu?
- Maestrul: Cel care cunoaşte mentalul.
- Discipolul: Mentalul meu este cunoscut de Spiritul

meu?

- Maestrul: Deoarece SHRUTIS-urile (scrierile sacre) afirma: „Cunoscătorul e Unul”, tu (în calitate de cunoscător al mentalului) eşti cu adevărat Dumnezeu.
- Maestrul: Cine este după părerea ta, cel ce aduce lumina?
- Discipolul: Soarele este lumina zilei, lampa este lumina nopţii.
- Maestrul: Care este lumina care percepe aceasta lumina?
- Discipolul: Ochiul.
- Maestrul: Care este lumina care luminează ochiul?
- Discipolul: Aceasta lumina este intelectul (BUDDHI).
- Maestrul: Care este lumina care cunoaşte intelectul?
- Discipolul: Acesta este Eul Suprem (Sinele).
- Maestrul: (Deci) tu eşti Lumina supremă a (tuturor) luminilor.
- Discipolul: Eu sunt Acela (Sinele) (TAT TVAM ASI).

- În interiorul Inimii străluceşte numai BRAHMAN Unicul, în calitate de „Eu – Eu”, ATMAN, conştient de EL Însuşi. Realizaţi aceasta stare de fuziune constanta în Sine, intrând în Inima fie printr-o absorbire profunda în interior, prin intermediul căutării de Sine, fie printr-o cufundare în mental, realizata prin intermediul controlului respiraţiei. (2)
- (2) – Aceasta strofa a fost scrisa în următoarele circumstanţe deosebite: În tinereţea sa, discipolul Sri Jagadvesa Shastri l-a vizitat pe Bhagavan Ramana Maharshi în peştera de la Virupal şi a vrut să rezume învăţăturile lui Sri Rămână în câteva versuri esenţiale în limba sanskrita. El a început să scrie primele trei cuvinte: „hridaya kuhata maage”, dar nu a mai putut continua şi lăsând foaia de hârtie îndoita într-o carte pe locul lui Bhagavan Rămână, a

plecat să facă o baie. La întoarcere el a găsit întreaga strofa scrisa de Bhagavan.

- Pura şi inalterabila conştiinţă a Sinelui în Inima este Cunoaşterea care, prin distrugerea Ego-ului, conferă Eliberarea.
- Corpul este inert precum un vas de argilă. Deoarece el nu are conştiinţa lui „eu" şi deoarece în starea de somn profund, fără corp (adică atunci când nu exista conştiinţă corpului fizic), noi trăim experienţa stării noastre turale, corpul nu poate fi „eul". Atunci cine determina simţul „eului"? De unde provine el? Celor care caută astfel şi care, ajungând să cunoască, se cufunda în Sine, Stăpânul Shiva Arunachala El însuşi îi răsplăteşte sub forma conştiinţei Divine a lui „eu sunt Acela", stabilita în lăcaşul inimii.
- Cine este născut? Să ştiţi că este născut cu adevărat doar acela care căutând prin intermediul întrebării: „de unde sunt eu născut?" se naşte în sursa propriei sale fiinţe. Înţeleptul Suprem se naşte în el pentru eternitate, şi atunci fiinţa se naşte în fiecare zi şi-n fiecare clipă.
- Eliminaţi ideea „eu sunt acest corp neînsemnat". Meditaţi şi realizaţi Sinele care este beatitudine eterna. A încerca să cunoşti Sinele ataşându-te totodată de corp, este ca şi cum ai lua un crocodil drept pluta pentru a traversa un râu.
- Actele de caritate şi penitenta, devoţiunea, yoga, măreţia Cunoaşterii, esenţă, aspiraţia, pacea, adevărul, gratia, tăcerea, Starea Suprema, „moartea fără moarte", cunoaşterea, renunţarea, eliberarea şi beatitudinea, să ştiţi ca toate sunt sinonime desprinderii de conştiinţa ideii „eu sunt corpul".
- Singura cale eficienta pentru KARMA, BHAKTI, YOGA şi JNANA este aceea de a căuta cine este cel care are o KARMĂ (acţiune), o VIBHAKTI (lipsa de devoţiune), o VIYOGA (separare) şi o AJNANA

(ignoranta). Prin intermediul acestei investigaţii, egoul dispare şi starea de permanenta cufundare în Sine, în care niciuna dintre aceste atribute negative nu a existat vreodată, subzista în calitate de Adevăr.

- Există oameni ignoranţi care neînţelegând ca ei înşişi sunt susţinuţi prin Puterea Divina, încearcă să obţină toate puterile supranaturale fără a se gândi la Divin. Ei sunt precum cei şchiopi care spun: „Îmi voi putea învinge duşmanul dacă o să existe cineva care să mă ajute să stau în picioare”.
- Deoarece atunci când este realizata eliberarea, pacea mentala devine permanenta, cum ar putea cei care îşi ataşează mentalul de puterile paranormale – care sunt atinse doar printr-o activitate mentalacum ar putea aceştia să se topească în beatitudinea eliberării, care face să înceteze agitaţia mentală?
- Dumnezeu poarta povara lumii. Să ştiţi ca egoul efemer care pretinde ca poarta aceasta povara este precum un personaj sculptat la intrarea unui templu care pare că îi suporta greutatea. A cui poate fi greşeala dacă un călător, în loc să-şi pună bagajul în maşinas care este făcută pentru a purta greutatea, îl plasează pe propriul sau corp, simţindu-i el singur greutatea?
- Între cei doi sâni, sub zona pieptului, deasupra abdomenului, exista 6 puncte de culori diferite. Dintre acestea, unul seamănă cu un boboc de crin şi se găseşte la două degete depărtare de zona centrala, spre dreapta. Aceasta este Inima. (3)
- (3) – aceasta nu se referă la organul musculos situat în stânga, ci la centrul Inimii Spirituale, aflat în partea dreaptă a pieptului.
- Ea este răsturnată, iar în interior exista o gaură minuscula în care se afla în mod constant un întuneric fără fund, precum şi tendinţele latente, etc. Aici se găseşte suportul întregului sistem nervos.

Acesta este locul forţelor vitale ale mentalului şi al luminii conştiinţei.

- Aceasta Divinitate ce străluceşte în calitate de „Eu” în lăcaşul Inimii Lotus este adorata ca fiind Stăpânul GUHESA. Atunci când, graţie unei practici intensive, BHAVANA (adică a fi în armonie cu Acela (cu Sinele), ideea „eu sunt El”, adică „eu sunt acest GUHESA”, este atât de ferm stabilita încât noţiunea de eu este profund înrădăcinată în minte şi atunci când se rămâne în permanenţă în fuziune cu însăşi aceasta divinitate, ea elimina în consecinţă ignoranta, cu alte cuvinte ideea „eu sunt corpul trecător” este disipata precum întunericul în faţa Soarelui ce rasare.
- „Spune-mi despre ceea ce este descris ca Inima a tuturor oamenilor din aceasta lume, în care, ca într-o mare oglinda, acest întreg Univers este perceput prin reflexie”, l-a întrebet într-o zi RAMA pe înţeleptul VASISHTA. Acesta din urma i-a răspuns: „După o adâncă cercetare de Sine, cei înţelepţi au spus ca Inima la toate fiinţele umane este dubla”.
- „Asculta şi înţelege caracteristicile celor două Inimi, una trebuind să fie reţinută şi cealaltă eliminata în practica spirituală. Organul numit „inima” care este situat într-un loc special în regiunea pieptului din corpul fizic trebuie eliminat. Inima care are forma Cunoaşterii absolute trebuie să fie reţinută. Existând atât în interior cât şi în afra, Ea este dincolo de aspectele intern şi extern”.
- „Singura aceea este Inima Suprema şi în Ea exista toată aceasta lume. Ea este oglinda tuturor obiectelor şi locul tuturor bogăţiilor. De aici provine cunoaşterea pentru toate fiinţele vii şi doar aceasta cunoaştere este considerată a fi Inima. Aceasta nu este o parte a corpului trecător care este insensibil precum o piatră la aspectele ultime”.
- „Deci distrugerea tendinţelor latente ale mentalului

are loc spontan, ca efect al eforturilor realizate pentru a topi egoul în Inima Purităţii Perfecte şi a Cunoaşterii Absolute, eforturi conjugate la aspectele ultime”.

- „Rămânând continuu în Inima prin intermediul meditaţiei asupra ideii „Eu sunt stăpânul SHIVA care este Pura Cunoaştere, libera de orice limitare calitativa”, se elimina, O, Mare Erou RAGHAVA toate ataşamentele egoului”.
- „Cercetând cu detaşare cele trei stări (de vege, vis şi somn profund) şi stând neclintit în Inima ta în starea Suprema, care este deasupra lor, fiind eliberat de iluzie, joacă-ţi rolul în lume, o erou RAGHAVA! Tu ai găsit în Inima ceea ce este substratul real care apare apoi în lume sub toate aparenţele. Deci, fără a abandona vreodată acest punct de vedere, joacă-ţi rolul în lume aşa cum îţi va place”.
- „Precum cel care mimează entuziasmul şi fericirea, excitarea şi ura, precum cel care se preface ca ia o iniţiativă şi simulează efortul, tot astfel joacă-ţi rolul în lume, o, erou RAGHAVA!”
- Cel care şi-a cucerit simţurile prin starea de înţelepciune este singurul adevărat JNANI, ferm stabilit în cunoaşterea de sine. Numiţi-l Foc al Cunoaşterii, Stăpân al Luminii Cunoaşterii şi Eroul care a învins Moartea.
- Sa ştiţi ca strălucirea, inteligenta şi forţă se dezvolta prin ele însele la cei care au realizat Adevărul, la fel cum frumuseţea şi lumina împodobesc natura odată cu venirea primăverii.
- Mentalul care este eliberat de tendinţele latente nu este în mod real angajat în manifestare, chiar dacă el realizează acţiuni, la fel ca persoanele care asculta o poveste în timp ce mentalul le umbla aiurea. Mentalul care este subjugat de tendinţele latente este în mod real angajat în manifestare, chiar dacă el

nu realizează acţiuni, precum o persoană care în vis ascensionează un munte şi cade într-o prăpastie, deşi corpul sau rămâne imobil în pat.

- Pentru JNANI (eliberat) care este detaşat de corpul grosier, stările de activitate, de somn şi de SAMĀDHI nu semnifica altceva decât înaintarea, oprirea şi deshămarea calului unei căruţe pentru călătorul care este adormit în ea.
- A Patra Stare, care este dincolo de cele trei stări, este singura Realitate. Ea este cunoscuta ca fiind starea transcendenta de „somn conştient". Cele trei stări aparente nu exista în mod real, dar să ştiţi ca cea de-a patra, transcendându-le, este Realul Absolut.
- A spune ca SANCHITA (KARMA acumulata în trecut şi care trebuie să fie consumata în viitor) şi AGAMI (KARMA acumulata în prezent şi care trebuie să fie consumata în existentele viitoare) nu pot fi acumulate de JNANI, dar ca PRARABDHA (KARMA care se acumulează în viaţa prezentă) se ataşează totuşi de el nu este decât o afirmaţie pur formala, un răspuns la o întrebare pusă de cei ignoranţi. Să ştiţi ca tot astfel cum, după moartea soţului, niciuna dintre soţiile sale nu se poate să nu fie văduvă, tot astfel, după distrugerea agentului, niciuna dintre cele trei KARMAS-uri nu poate subzista ca atare.
- Pentru bărbaţii cu o slaba putere de înţelegere, femeia, copiii şi celelalte constituie familia. Să ştiţi ca tot astfel pentru intelectuali exista o familie în mentalul lor formată din nenumăratele cărţi şi cunoştinţe care reprezintă de fapt un obstacol în Yoga.
- La ce-ar folosi ştiinţa celor care nu încearcă să descifreze (literele) destinului (4) prin întrebarea: „De unde provine naşterea noastră, a noastră – cei care nu ne cunoaştem destinul?" Ei au decăzut la

nivelul unei maşini vorbitoare. Ce altceva ar putea fi ei, O, ARUNACHALA?

- (4) Această afirmaţie evoca concepţia conform căreia literele destinului unui om sunt scrise pe fruntea sa. A şterge literele înseamnă a transcende destinul sau KARMA proprie.
- Cei care nu sunt instruiţi ating Realizarea Ultima mai repede decât cei al căror ego nu a dispărut, în pofida ştiinţei lor. Cei inculţi sunt salvaţi de acţiunea implacabila a demonului infatuării; ei nu sunt prinşi în cursa spre îmbogăţire. Aceasta înseamnă pentru ei mai mult decât înlăturarea unei mari nenorociri.
- Chiar dacă ar renunţa la lumea întreaga şi ar dobândi întreaga cunoaştere, i-ar fi foarte greu să se elibereze celui care este căzut sub dominaţia acestei josnice prostituate care este linguşirea.
- Ce altceva poate exista în afară de Sine, fără a ne îndepărta de aceasta stare şi fără (a ne individualiza) vreodată pentru a ne diferenţia de alţii? Ce importanţă are dacă ceilalţi vorbesc despre noi? Ce contează dacă eşti lăudat sau denigrat?
- Păstrează în inima simţul nondualităţii, dar nu-l exprima niciodată în acţiune. O, fiule, simţul nondualităţii poată să se aplice celor trei lumi, dar să ştii ca în raport cu maestrul nu va trebui să fie niciodată trăit.
- Într-adevăr, eu afirm chintesenţa concluziilor proclamate de filosofia VEDANTA, cu alte cuvinte: când egoul este distrus, el devine Acela şi atunci rămâne doar Sinele, sub forma Conştiinţei Absolute.